JANET WELLINGTON
Spune-mi că mă iubeşti

Traducerea şi adaptarea în limba română de VIRGIL FĂGĂDARU
ALCRIS
Romance
Capitolul 1

— Sunt deja treizeci şi şase de grade la această oră, în cel mai important oraş al Americii. Sunt Charlie Chattham, şi vă ofer în această dimineaţă frumoasă de luni, toate melodiile preferate…

Gabe Freeman reduse volumul aparatului de radio.

— Bucură-te de această ultimă transmisie de luni dimineaţă, Charlie. Fie ca Los Angeles să-ţi ofere tot ce-ţi doreşti! Sper că eşti conştient că ai renunţat la ceva ce-ţi aducea multe satisfacţii şi aici.

Cu toate acestea, nu putea să nu fie de acord cu Charlie. Era o dimineaţă frumoasă, din sudul Californiei. Gabe, care împlinise treizeci şi nouă de ani, ajunsese la concluzia că avusese o viaţă destul de frumoasă până atunci şi că putea s-o facă şi mai bună. Închise aerul condiţionat şi coborî geamul. Simţi dintr-odată cum briza şi mirosul oceanului pătrund în interiorul Volvo-ului său, care dintr-odată i se păru neîncăpător.

Totul era bine, cu excepţia traficului. Nu era obişnuit cu şirul acela imposibil de maşini, care abia se târa pe podul Coronado. De fapt, nu se trezea decât foarte rar înainte de prânz şi era pentru prima oară că trebuia să suporte traficul infernal de la această oră. De când fusese promovat, Gabe trecuse de la ştirile de prânz la emisiunea de dimineaţă, devenită foarte populară, cu mare audienţă. Muncise mult pentru a ajunge aici şi avea de gând să se bucure de fiecare minut, cu condiţia să găsească în continuare teme interesante, care să suscite interesul auditoriului.

Cineva, aflat undeva, într-o maşină din spate, începu

să claxoneze exasperat, distrăgându-l de la gândurile sale. Încercă să facă abstracţie de agitaţia din jur, de toţi oamenii nervoşi şi să-şi continue gândurile bune cu care începuse ziua.

— Traficul pare mai descongestionat în dimineaţa asta, se auzi vocea crainicului, se circulă mai bine pe pod, mai ales în apropierea barierei, continuă acesta.

— Nu mai spune! exclamă Gabe, privind nervos în retrovizoare, unde o blondă frumoasă vorbea la un telefon mobil, lovind nervoasă cu podul palmei în volan.

Gabe urmări cum, după ce încheie convorbirea, frumoasa formă imediat un alt număr. Se gândi cu uimire că foarte mulţi oameni aveau de străbătut distanţe mari până la serviciu în fiecare dimineaţă şi simţeau că-şi irosesc prea mult timp din viaţă, aşteptând ca şirul de maşini să se pună în mişcare.

Se gândi cum ar putea să le distragă atenţia de la ideea obsesivă că pierdeau din timpul în care-şi puteau rezolva afacerile.

— Iar dacă mă auzi, Gabe Freeman, fii bun cu ascultătorii de acum, dacă nu vrei să mă întorc din Smogtown să-ţi aplic un şut, ştii tu unde…

Gabe slăbi nodul cravatei sale Armani şi-şi trecu o mână prin părul castaniu, ondulat. Se privi apoi în oglindă. I se părea că arată mai bine cu părul tuns mai scurt, acum când schimbase genul de emisiune. Deşi era mai uşor de pieptănat şi-i stătea mai bine, făcându-l să pară şi mai tânăr, tot îi lipseau pletele şi se trezea adesea ducând mâna ca şi cum le-ar mai fi avut.

Un alt claxon. Se vede că ziua de astăzi era un exerciţiu de răbdare. Gabe strânse din dinţi. Avea să întârzie din cauza traficului blestemat, chiar la prima emisiune.

În sfârşit, înaintară câţiva metri, dar imediat fu nevoit să pună o frână bruscă. Întinse automat mâna spre cutia înflorată de pe scaunul pasagerului, ca să n-o lase să cadă. Avea în ea trandafiri roşii pentru Jillian, cea cu care urma să se căsătorească peste şase luni, în iunie. Aşa

stabiliseră de comun acord.

— Hei, n-ai vrea să cobori din nori şi să te mai mişti puţin?

Gabe clipi des, observând că între el şi maşina din faţă mai aveau loc două maşini. Vocea frumoasei blonde care strigase la el, îl readuse la realitate.

Trase mai aproape de maşina din faţa sa, observând că se vedeau de acum gheretele albastru deschis, unde se plătea taxa de trecere pe pod.

Observă o mână de bărbat ieşind dintr-o camionetă aflată cu două maşini înainte, care arăta undeva în faţă.

Pe una din gherete văzu un afiş. Baloane albe, roşii şi albastre erau mişcate înainte şi înapoi de briză.

Se apropie destul ca să poată citi afişul pe care scria cu litere mari, negre:

Opriţi-vă şi uraţi-i lui Celeste la mulţi ani, căci astăzi împlineşte 40 de ani şi nu este prea fericită de asta! Nu este măritată şi nici prea bine dispusă!

De asta mergeau maşinile atât de încet! oftă Gabe. Erau blocaţi pe o bandă unde se anunţa o aniversare. Se consolă la gândul că se va duce pe jos, ajungând chiar în mijlocul primei sale întâlniri foarte importante, fără a face impresie asupra celor din jur. Pe vremuri ca astea, era mai bine să te logodeşti cu fiica proprietarului staţiei de benzină, decât cu a directorului unui post de radio, îşi spuse el nemulţumit.

Pe măsură ce se apropia, Gabe se uita cu ochii mari la sursa tuturor necazurilor sale din acea zi. Se trezi examinând-o cu oarecare interes, chiar. Privirea îi fu atrasă la început de părul femeii. Avea un aspect oarecum sălbatic, ajungea până la umeri, cu onduleuri mari.

Era castaniu închis, dar soarele îl făcea să pară chiar roşiatic pe alocuri, mai ales când se apleca să ia banii. Culoarea era surprinzătoare, părea o flamă în soarele dimineţii.

Ea se aplecă în afară şi Gabe observă că purta o bluză purpurie de mătase, fără mâneci, care intra într-o fustă cel puţin ciudată. Era făcută dintr-o mulţime de

cravate de mătase cusute pe verticală, care se desfăceau la poale. Efectul era unic, aproape boem.

— La mulţi ani, Celeste, se auzi un glas voios, care venea dintr-un Jeep de pe altă bandă.

Gabe o urmări, văzu cum se întoarce.

Observă cum cea care se numea Celeste, se întoarse zâmbindu-i celui care o strigase. Razele soarelui se reflectau pe braţul acesteia. Gabe întoarse privirea.

Blonda frumoasă claxonă din nou. Gabe o privi, înţelegându-i nerăbdarea şi mişcă maşina foarte puţin în faţă.

— Acest mesaj este pentru tine, frumoasă Linda, auzi vocea crainicului. Şi dacă intri la ora opt la serviciu, ai întârziat deja şaptesprezece minute, aşa c-ar fi mai bine să te întorci acasă, să asculţi emisiunea noastră…

Gabe închise aparatul de radio, furios. Acea frumoasă Linda nu este singura întârziată, se gândi el frustrat.

Reveni, acordând atenţie sărbătoritei. Dacă n-ar fi fost anunţul, n-ar fi ghicit vârsta acesteia, mai ales c-o vedea de la distanţă. Poate din cauza îmbrăcămintei, se gândi el. Nu, mai sigur din cauza atitudinii ei. Avea un aer tineresc. Era, desigur, un spirit liber care nu înţelegea impactul acelui afiş.

Probabil pentru ea era o slujbă temporară, se gândi Gabe. Nu părea o femeie de succes care să vrea să aibă o carieră.

Gabe o privi zâmbindu-i, întorcând capul spre maşina cu tineri de pe altă bandă, care începuse să-i cânte” La mulţi ani, Celeste” pe toate tonurile.

Ea le zâmbi fericită, de parcă i s-ar fi cuvenit atenţia tinerilor. Părea o femeie fără inhibiţii.

Gabe se întrebă fără să vrea cum era femeia asta în realitate. Apoi clipi surprins de propriile sale gânduri, alungându-le de parcă nu i s-ar fi cuvenit, sau de parcă le-ar fi considerat neaşteptate.

Celeste scutură din cap, rămânând în faţa maşinii tinerilor, aşteptându-i să-şi termine lălăiala. Gabe nu putu să-şi oprească privirea care alunecă spre mijlocul femeii.

Nu era slabă, conchise el, dar era foarte feminină, avea nişte contururi delicioase, total diferite de cele ale logodnicei sale, care se înfometa pentru a-şi păstra talia foarte subţire.

Se auzi un claxon foarte insistent, care-l readuse la realitate. Mai era o singură maşină între el şi fata la care se plătea taxa.

În timp ce maşina din faţa lui plătea, Gabe se mai uită o dată la cutia aflată pe banchetă. Din impuls, ridică încet capacul şi, fără a-şi lua ochii de la Celeste, scoase un trandafir.

Celeste întoarse capul, uitându-se pe afişajul ceasului de înregistrare a sumelor încasate, după ce depuse banii. Mai avea cincizeci de minute din schimb şi era liberă.

O dureau obrajii de cât zâmbise clienţilor. În cele patru ore, îndurase cu stoicism comentariile şi urările celor care treceau prin faţa ei.

Îşi petrecuse prima parte a dimineţii muncind, gândindu-se la felul în care le-ar putea ajuta pe cele trei fiice ale lui Kay, făcându-le manichiura, sau machiajul.

Apoi se întoarse spre următorul şofer, care în loc de bani îi întinse un trandafir roşu, cu tulpina subţire. Nici nu avu curiozitatea să-l vadă pe cel care-i dăruise trandafirul, ci apropie floarea de obraz simţindu-i moliciunea petalelor, respirându-i mireasma.

— Eu… aş vrea să plătesc…

Celeste se întoarse, în sfârşit, spre cel care i se adresase.

— Ce-ai spus?

— Vreau să plătesc… trandafirul este doar… este pentru ziua ta. Ştii, afişul…

Celeste îl privi de parcă nu înţelegea ce i se spusese. Era un alt individ dornic de o aventură, îşi spuse ea. Ceva mai stilat, mai îngrijit, remarcă ea. Impecabil îmbrăcat, cu cămaşa albă imaculată, apretată, butoniere de aur. Purta o cravată scumpă. Avea un bun-gust desăvârşit, mai ales costumul de culoare oliv o impresionă. Era un tip preocupat de felul în care arăta. Poate era vreun director

cu o asistentă preocupată de ţinuta şefului.

— Cred c-a fost o zi cam dură pentru tine.

Celeste clipi surprinsă de câteva ori, uimită de comentariu. Nu se aşteptase.

— N-a fost prea rău, zise ea, doar puţin enervant.

— Cine a pus afişul? o întrebă Gabe, făcând un semn cu capul în direcţia acestuia.

— Vreun vecin al meu, foarte interesat de ce mi se întâmplă. Mă crede prea singură.

Şoferul înclină din cap.

— Să înţeleg că pui la cale o răzbunare? Celeste zâmbi.

— Mi-am imaginat perfect totul, pas cu pas.

Se mai auzi un claxon, la fel de disperat ca şi celelalte.

Gabe realiză că o reţinuse cam mult pe frumoasa Celeste, de parcă n-ar fi observat coada de maşini din spatele lui.

O mai privi o dată, ca şi cum ar fi căutat un alt subiect de discuţie. Un alt claxon disperat.

— Ar fi mai bine să plec, zise Gabe.

— Exact.

Gabe puse maşina în mişcare, dar în clipa aceea, se auziră alarmele care anunţau că o maşină încercase să treacă fără să plătească.

Celeste ieşi din cabina sa pentru a lua bancnota de un dolar, ignorând claxoanele maşinilor.

Gabe observă că femeia roşise, dar zâmbetul nu-i pierise de pe buze. Ştia să se descurce într-o situaţie dificilă, se gândi el.

— Îmi pare rău, zise ea, am uitat să marchez.

— Nu, a fost vina mea. Gabe se uită în ochii ei frumoşi care străluceau amuzaţi, de parcă femeii îi făcuse plăcere ce se întâmplase.

— Mulţumesc pentru trandafir. A fost o surpriză plăcută.

— La mulţi ani, Celeste.

— Îţi doresc să ai o zi bună, răspunse ea.

Femeia se aplecă spre el pentru a primi bancnota, fiind foarte aproape de el. Gabe îşi spuse c-ar fi putut s-o sărute foarte uşor, dacă ar fi dorit.

O pală de vânt îi suflă părul spre faţă, iar ea o îndepărtă cu un gest delicat. Gabe îi privi degetele lungi, subţiri. Fiecare unghie era diferit colorată. Cu toate că nu agrea acest fel de manichiură, ei i se potrivea.

— Mulţumesc, încă o dată, zise Celeste.

Gabe plecă, dar o urmări în retrovizoare cum se întoarce în cabină. Şoldurile ei aveau o mişcare interesantă, nu lipsită de graţie, iar fusta i se mula pe picioare. Privirea lui poposi asupra picioarelor ei subţiri, graţioase, cu mişcări elegante.

Celeste făcu o pauză înainte de a intra în cabină, apoi ridică încet capul de parcă ar fi simţit că era urmărită. Înclină din cap de parcă i-ar fi semnalat acest lucru şi mai duse o dată trandafirul la buze.

Gabe îşi desprinse privirea de ea, forţându-se să se gândească la ceea ce îl aştepta la muncă.

***

Celeste îşi muşcă buzele, frustrată. Mai avea cincisprezece minute până ieşea din schimb şi nu mai avea răbdare; îi cam pierise şi veselia. Avea şi probleme de concentrare.

Nu se gândea decât la momentul în care se va întoarce acasă, după o zi istovitoare.

— Îmi pare rău c-am întârziat, Celeste. Sunt Sandy. Ai fost mai bună decât m-am aşteptat c-ai rămas în continuare, deşi schimbul tău se terminase. Fetiţa mea a avut probleme chiar dimineaţă înainte de a o duce la grădiniţă. A trebuit s-o duc la mama, să aibă grijă de ea.

Celeste fu surprinsă de avalanşa de vorbe, de vocea stridentă a femeii, care-i întrerupsese gândurile. O iertă pe cea din faţa ei că venise târziu la serviciu, forţând-o să-i ţină locul şi nu mai gândi nimic rău despre ea, ci o privi cu înţelegere.

— Bine, nu-ţi mai face probleme. Sper că nu este nimic grav.

— Cred că are din nou otită. Ai avut o zi grea? A fost multă lume? Am văzut afişul… cine l-a pus? Kay?

Celeste înclină din cap, continuând să încaseze taxele, iar tânăra îşi deschise poşeta. Se privi în oglindă, se rujă, zâmbi, pregătindu-se să apară onorabil în faţa celor care plăteau taxa.

— Kay este cea mai bună şefă pe care am avut-o, continuă femeia. M-a înţeles întotdeauna, zise ea continuând să acorde atenţie felului în care arăta, în timp ce Celeste abia aştepta să iasă din tură. Nu voia s-o forţeze totuşi pe cealaltă.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Celeste. Ei, dar ce este cu acest trandafir? îl mirosi. Vreun admirator secret?

— De la un tip cu un Volvo, răspunse Celeste, sfârşită de oboseală.

— Sper că arăta bine, zise Sandy.

— Un bărbat obişnuit, răspunse Celeste. Apoi se întrebă dacă întâlnirea cu acel bărbat însemnase ceva pentru ea. N-avea de ce să se mai gândească la el.

Dar o făcea. Fusese o întâlnire ciudată. Ea observase cutia aceea cu flori de pe banchetă, dar nu-şi imaginase că se va bucura de un astfel de dar.

Poate că bărbatul se lăsase antrenat de atmosfera creată de acel afiş prin care se anunţa că era ziua ei. Sau cine ştie, ce-l făcuse să-i ofere trandafirul.

Cu toate acestea, îşi permise să-şi amintească pentru o clipă expresia acelor ochi de culoarea ciocolatei. Păreau ochii unui om sincer, poate puţin naiv…

— Celeste?

— Ce doreşti? întrebă ea, trezită din amintiri de glasul celeilalte femei, ceea ce o făcu să piardă din faţa ochilor imaginea acelui bărbat la care-i făcea plăcere să se gândească, după cum descoperise.

— Sunt gata, zise femeia, atingându-i încet braţul, după care schimbară locurile în cabină.

Celeste luă trandafirul, schimbă papucii cu o pereche

de sandale, îşi luă poşeta. Aşteptă să se pună în mişcare maşina aflată în faţa cuşetei, apoi porni spre camioneta ei Volkswagen albastră.

Atunci când venise prima oară aici, să ţină locul prietenei ei, Kay, i se păruse că era o slujbă uşoară, care nu punea probleme. Chiar prea uşoară, comparat cu ce făcuse până atunci. Dar astăzi fusese o excepţie, o zi înfiorătoare chiar de ziua ei.

Dar acum era liberă şi porni spre casă de parcă se temea că ar mai putea să apară cineva care s-o facă să mai rămână pentru cine ştie ce problemă.

Dădu drumul la casetofon şi acordurile unui concert de pian se făcură auzite imediat. Reduse volumul pentru că avea multe lucruri la care trebuia să se gândească înainte de a ajunge acasă. Trebuia să facă nişte comenzi înainte de prânz. Să compare preţurile la flori. Să verifice un anunţ din Pagini aurii. Să introducă ultimele cheltuieli în calculator.

Şi să vadă de ce naiba contabilul ei nu înţelegea că nu astfel se derula o afacere.

Celeste îşi duse mâna la fruntea aflată sub tensiunea gândurilor. La stop, trase aer în piept încercând să scape de tensiunea care ameninţa să-i declanşeze o migrenă.

„Aminteşte-ţi, Celeste”, îşi spuse ea, „c-ai plecat de la serviciu, aşa că nu mai trebuie să te simţi stresată.” Scoase caseta şi dădu drumul la aparatul de radio, iar vocea puternică a crainicului parcă izbucni în interiorul maşinii.

— Charlie Chattham vă invită la ultima sa emisiune de luni dimineaţa, în care vă va oferi cele mai frumoase melodii ale anului…

Închise radioul şi intră pe autostradă.

După o jumătate de oră, ajunse la casa de pe plajă unde locuia de un an. După ce închise uşa, observă imediat că avea un mesaj pe robot: sper să fie ceva de bine, zise ea.

Apăsă pe buton aşteptând derularea casetei.

— Celeste, sunt eu, Brent, directorul de vânzări de la

KGLD, n-am luat încă o decizie în privinţa folosirii prăjiturilor tale pentru campania de Sf. Valentin. Noul nostru DJ, Gabe Freeman, are nişte rezerve şi ar vrea să ştie dacă…

Robotul se opri chiar atunci, iar Celeste scrâşni din dinţi.

— Ce naiba să ştie? zise ea.

Alcătui mental o listă de cumpărături, la care adăugă şi un robot telefonic.

Luă cheile de la maşină şi porni. Postul de radio trebuia să ia o decizie; iar pentru asta se pare că trebuia să se ducă acolo personal.

Trebuia să respecte nişte termene. Iar dacă ei aveau de gând să folosească produsele ei pentru campania din ziua de Sf. Valentin, trebuia să-şi tripleze cantităţile de cumpărături, iar comenzile să-i sosească în câteva ore.

Asta era; aceşti tipi trebuia să facă imediat comanda, altfel ea îşi retrăgea oferta.

Dar tocmai când îşi alegea vorbele cu care să-i abordeze pe cei de la postul de radio KGLD, realiză că avea o nevoie disperată de comanda lor.

Mica ei afacere mergea, demarase, dar avea încă de plătit ratele la cele două aragazuri cumpărate de curând, ca şi la congelatorul pe care şi-l dorise demult.

Aşadar, comanda de la postul de radio era mai importantă decât voia să recunoască.

Se întoarse în casă, conştientă că trebuia să mărească gradul de tentaţie, adăugând eventual şi nişte produse de ciocolată, cu care să-l tenteze pe acel Gabe. Probabil că el era cel care-i punea beţe în roate, dându-i bătaie de cap. Asupra lui trebuia să acţioneze.

Celeste intră în clădirea postului de radio mai hotărâtă ca oricând să iasă de acolo cu contractul semnat, indiferent ce trebuia să facă pentru asta.

Capitolul 2

Celeste intră cu maşina în parcarea de la KGLD, alegând un loc perpendicular pe strada atât de

aglomerată. Traficul fusese enervant, ca de obicei la această oră. I se părea că toată lumea iese cu maşina de parcă n-ar mai fi existat şi alte mijloace de locomoţie.

Cu o săptămână în urmă, îşi vopsise camioneta şi ceruse să i se aplice o reclamă pentru prăjiturile ei, pe care le numea nu fără mândrie, Celestial Cookies. Era o reclamă simpatică, pentru fursecuri cu ciocolată, care aveau aripi de înger şi se presupune că pluteau printre norii albi. După multă gândire, ajunsese la concluzia că era bine să monteze şi un panou mobil la Volksvagenul ei albastru, pentru publicitate; astfel, cel care vedea maşina nu putea să nu saliveze la felul atrăgător în care erau prezentate prăjiturile ei.

Denumirea firmei ei şi numărul de telefon tronau în partea de sus, pe o inscripţie metalică. Efectul era izbitor, atrăgea privirea şi primise zeci de telefoane de la persoane interesate, care văzuseră camioneta prin oraş.

Investise ceva bani în ce făcuse până acum, dar era convinsă că îşi va amortiza imediat investiţia.

Aflată la recepţie, aşteptă până ce secretara dădu şi ultimul telefon, apoi deschise cutia şi aroma prăjiturilor abia coapte se răspândi în încăpere.

— Ce pot face pentru tine? o întrebă tânăra.

— Le-am pregătit în dimineaţa asta, zise Celeste, urmărind cum secretara savura aroma prăjiturilor de parcă deasupra capului ei ar fi plutit un nor de miresme.

— Bine c-am sărit peste micul dejun în dimineaţa asta, zise ea.

Celeste se uită la plăcuţa pe care sta scris numele celei din faţa ei şi o întrebă:

— Shelley, unde-l pot găsi pe Gabe Freeman?

Shelley muşcă delicat dintr-o prăjitură şi închise ochii de parcă ar fi vrut astfel să prelungească plăcerea momentului.

— Sunt minunate… prăjiturile de casă sunt irezistibile…

— Mă bucur că-ţi plac. Te rog să mai iei una pentru mai târziu, o îmbie ea. Era încă o ocazie în care putea să

constate impactul pe care-l aveau prăjiturile sale asupra consumatorilor.

Shelley nu mai aşteptă încă o invitaţie şi mai luă o prăjitură.

— Este ultima… o asigură ea.

— Cum rămâne cu domnul Freeman? întrebă Celeste din nou, sperând c-o îndulcise suficient pe secretară pentru ca să se asigure de serviciile ei.

— Poftim? întrebă Shelley cu gura plină.

— Spune-i, te rog, că eu, Celeste Parker, reprezint Celeste Cookies şi chiar am nevoie să vorbesc cu domnul Freeman, despre campania de Sf. Valentin.

— O să fac tot posibilul, zise Shelley, să te trimit în biroul lui, apoi să-l caut pentru că niciodată nu stă prea mult în birou şi să-l trimit acolo. Asta este tot ce pot să fac, încheie ea.

— E perfect. Promit să nu-i răpesc prea mult timp, o asigură Celeste.

Ea ştia prea bine ce important este să te pui bine cu secretara, care se comporta ca o prietenă.

— Vino cu mine, zise Shelley, după ce apăsă pe un buton aflat sub birou, care deschise uşa automată.

***

— O, Gabe sunt minunaţi! murmură Gillian, desfăcând poleiala cutiei în care se aflau trandafirii roşii superbi, pe care-i scoase cu grijă şi-i aşeză pe biroul ei.

Gabe urmări cum aranjează cu meticulozitate tulpinile acestora într-o vază de cristal cu apă până la jumătate. Ca de obicei Gillian, părea că aştepta să primească aceşti trandafiri.

Cu o săptămână în urmă, Gillian accentuase faptul că Gabe trebuia să sublinieze cumva că mai erau şase luni până la căsătoria lor, lucru pentru care viitorul ginere trebuia să se prezinte în faţa viitoarei mirese cu un buchet de trandafiri roşii. Gabe oftă. Învăţase cu greu toate aceste practici premaritale, de fapt o întreagă etichetă, urmând

fiecare pas de protocol indicat de organizatorul de nunţi angajat de Gillian.

Spre dezamăgirea sa, aceste reguli includeau câte ceva ce trebuia făcut zilnic, lucru care începuse să-l cam plictisească.

Se întreba adesea la ce bun toate astea, dar nu se împotrivea pe faţă pentru că fusese dorinţa lui Gillian, pe care el o respecta. Nunţile pompoase erau probabil apanajul femeilor, îşi spuse el, încercând astfel să se consoleze. Iar a lor urma să fie una exagerat de pompoasă.

— De la ce florărie le-ai luat? întrebă Gillian la un moment dat, cam iritată; de fapt, în glasul ei se simţi ceva între iritare şi dezamăgire.

— Ce-ai spus, draga mea? o întrebă Gabe, care nu putea gusta bucuria momentului. Nu înţelegea de ce, în timp ce-şi privea logodnica, o vedea în faţa sa pe Celeste în cabina în care încasa taxa de trecere peste pod. Nu şi-o putea scoate din minte. Pe măsură ce se apropiase de postul de radio, nici nu observase că trebuia să schimbe banda pentru a intra în parcarea acesteia aşa că ocolise locul şi intrase pe altă parte.

— Sunt doar unsprezece trandafiri, Gabe. Să nu mai cumperi un astfel de număr, spuse ea pe un ton dojenitor, continuând să verifice fiecare boboc.

Gabe roşi. Ce-ar fi trebuit să spună? Era sigur de un singur lucru: Jillian n-ar fi putut înţelege şi nici aproba faptul că dăruise unei necunoscute unul din trandafirii destinaţi ei.

— O, ai venit! se auzi glasul tatălui lui Jillian, care intră în birou cu vocea sa de bariton întrerupându-le conversaţia.

— Nu sunt grozavi, tată? Mai sunt doar şase luni până la ziua cea mare, spuse Jillian, plantând un sărut pe obrazul tatălui ei, întorcându-se cu spatele la Gabe.

— Da, cum zboară timpul! exclamă el. Parcă ieri v-aţi cunoscut, nu? Tatăl lui Jillian o prinse după umeri. Mă bucur că v-a venit mintea la cap şi v-aţi hotărât să faceţi pasul cel mare.

Gabe era gata să pufnească în râs la remarca viitorului său socru. Căsătoria cu fiica şefului nu intrase niciodată în planurile sale de viitor, dar rămăsese singurul lucru raţional care se putea face. Chiar şi Jillian înţelegea logica acestui lucru.

Erau compatibili, aveau gusturi şi stiluri similare şi se săturaseră de singurătate. Ea părea foarte îndrăgostită, iar el nu admitea că trebuia să se afle în faţa unei iubiri; de fapt, acest lucru trebuia să existe de la sine, nicidecum să trebuiască să lupţi pentru el.

Menajul lor urma să fie ceva modern, o înţelegere mutuală, un fel de fuziune, mai precis spus.

Căsătoria le va fi sprijin în cariere, idee care nu-i displăcea defel tatălui lui Jillian. Iar Gabe avusese încă o dată confirmarea că era foarte important în viaţa lui Jillian.

Jillian era fiica tatălui său, îl urma în carieră şi căuta mereu să-i fie pe plac.

De fapt, ea fusese cea care sugerase mariajul. Jillian îi prezentase propunerea cu detalii, menţionând avantajele şi dezavantajele, care desigur, erau în număr mult mai mic, de parcă ar fi fost într-o întâlnire de afaceri.

Gabe se înfioră fără să-şi dea seama din ce motiv. Până astăzi, ideea apropiatei căsătorii cu Jillian i se păruse ceva firesc.

Telefonul de pe biroul lui Jillian sună chiar atunci. Jillian răspunse:

— Alo?

— Jillian, pe Gabe îl caut. Gabe răspunse:

— Eu sunt, Brent, cine mă caută?

— Te rog să cobori la sala de conferinţă, peste cincisprezece minute.

Aşadar, şedinţa de dimineaţă nu începuse fără el. Mai precis, nu fusese menţionat faptul că el ajunsese mai târziu, cu toate că observase privirea tatălui lui Jillian, care se uitase la ceas.

Jillian întrerupse convorbirea, apoi se întoarse spre tatăl ei.

— Ai vreo idee cu Sf. Valentin?

Tatăl ei înclină din cap, ridică din sprâncene, şi făcu un semn cu capul spre Gabe.

— El nu este prea sigur dacă să folosească prăjiturile Celeste pentru campanie.

Gabe simţi privirea lui Jillian înainte de a ridica ochii spre ea.

Din nou sună telefonul. Jillian răspunse destul de iritată.

— Da, ce mai este?

De data asta era vocea suavă a secretarei.

— Gabe este la tine, Jillian?

— Chiar acum plec spre biroul meu, aşa c-o să te rog să-mi dai legătura acolo, Shelley, zise Gabe pentru a pune capăt discuţiei neplăcute din biroul lui Jillian.

Spera că va fi o convorbire scurtă şi că va avea timp să-şi pună ordine în gânduri înainte de şedinţa de vânzări.

— Ne mai vedem destul de repede, îi aruncă el lui Jillian peste umăr, dar ea şi tatăl ei erau deja antrenaţi în rapoartele demografice de pe biroul ei.

Gabe ajunse imediat în biroul său. Deschise uşa, se aşeză la birou, realizând că butonul roşu al telefonului său nu era aprins.

Fără a-şi ridica privirea, apăsă pe buton pentru a face legătura cu secretara.

— Nu mai este nimeni pe fir, Shelley?

— De fapt, n-a fost niciun telefon, Gabe, este aici cineva care vrea să te vadă.

Gabe ridică în sfârşit privirea. Rămase cu ochii mari, privind-o pe femeia din faţa sa. Celeste? Se simţi puţin ameţit, dar simţurile i-o luară razna.

Continua s-o privească, uluit de neaşteptata ei apariţie, dar şi încântat. Nu se aşteptase s-o mai vadă vreodată, cât despre posibilitatea de a o vedea chiar în faţa lui şi în biroul lui, nici vorbă.

Celeste îi întinse mâna.

El o privi din nou, incapabil să scoată vreo vorbă. Avea unghiile multicolore, părul cu şuviţe. Gabe era din ce în ce mai confuz.

Celeste îşi drese glasul.

— Asta este chiar surpriză! Eu sunt Celeste Parker, iar tu trebuie să fii Gabe Freeman. Ea îi întinsese mâna care atârna undeva în aer, Celeste se străduia să-şi controleze vocea sperând să pară mai sigură de sine.

În cele din urmă, Gabe se dezmetici şi-i întinse mâna.

— Ce pot face pentru tine, Celeste?

— De fapt... am adus ceva... zise Celeste trăgându-şi mâna, apoi puse o cutie pe biroul care-i despărţea. Ridică încet capacul acesteia, dar el tot nu-şi recăpătase aerul normal.

— Eu sunt Celestial Cookies... campania de Sf. Valentin...? Îţi aminteşti?

Celeste făcea un efort ca glasul ei să pară foarte natural. Nu era însă stăpână pe sine şi simţea că stomacul îi va face probleme.

Se pregătise să intre cu mare curaj în clădirea postului de radio şi să-i facă publicitate asiduă produselor sale. Şi acum se trezise în faţa acelui străin chipeş, care-i dăruise un trandafir minunat de ziua ei, fără a o cunoaşte.

Gabe clipi de câteva ori după care lăsă privirea în jos spre cutia frumos decorată, plină de prăjituri.

— Celestial Cookies? repetă el.

— Exact. Eu sunt. De ce nu încerci una înainte de a lua o decizie cu privire la promoţie? Până acum nimănui nu i-au displăcut prăjiturile mele. Vocea ei ajunse acum o şoaptă. Nu era cel mai inteligent lucru pe care-l putea spune, se gândi ea.

Îi era recunoscătoare lui Gabe, care părea că n-o ascultă. El întinse mâna spre cutie şi luă o prăjitură. Ea îl urmări cum muşcă o bucăţică, apoi o înghiţi.

I se citea plăcerea în ochi, iar Celeste se aşteptă la comentarii favorabile.

— Sunt destul de bune, zise el într-un târziu, dar nu sunt totuşi convins că vom lansa campania.

Celeste îl privi printre gene. Ochii lui căprui nu mai manifestau prea multă plăcere, poate doar interes.

— De ce? îl întrebă ea.

— Pentru că aş vrea să studiez şi alte variante.

— Da, sigur că ar trebui. De asta am decis să vin să te văd, pentru ca propunerea mea să aibă caracter… personal.

Ea continuă, începând să-şi recapete încrederea de sine, căpătând un aer mai profesional.

— Există vreun alt motiv pentru care să nu foloseşti prăjiturile mele?

Gabe se uita la buzele ei pline, la felul în care se curbau când vorbea. Ce-l atrăgea mai mult la femeia din faţa lui? Greu de spus… poate doar faptul că era atât de diferită… avea un ten aproape perfect. Era discret machiată, poate doar ruj şi fard de obraz…

Se uită apoi la părul femeii din faţa lui, avea un aer uşor sălbatic, de parcă l-ar fi bătut vântul.

Celeste era atrăgătoare într-un fel neconvenţional.

Gabe clipea confuz, simţind că toate simţurile îi erau plăcut asaltate.

Celeste rămăsese în faţă că şi cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie. Şi era de parcă timpul chiar s-ar fi oprit în loc un minut, poate. El se aplecă înainte, iar privirea ei îl însoţi.

O privi în ochi; erau de culoarea cerului care se pregăteşte de o mică ploaie şi observă cum colţurile gurii ei se curbară ca într-un zâmbet.

Gabe mai luă o bucată de prăjitură, rugându-se ca facultăţile mentale să-i reintre în ritm, ca să ştie ce să-i spună. Savoarea prăjiturii îi explodă parcă în cerul gurii. Nu mai gustase niciodată ceva atât de… dar ce era? Gustul de unt? Asta predomina? Sau ceva diferit, o savoare anume? Aveau multă vanilie, decise el. Dacă se punea problema trecerii testului, era foarte sigur. Prăjiturile lui Celeste vor câştiga, fără îndoială.

Celeste îi întinse mâna, gest în care multele brăţări de argint de pe mâna ei se scuturară, cu un zornăit. Îl atinse, îndepărtându-i o firimitură de pe bărbie.

Gabe ar fi vrut la nebunie s-o sărute.

— Eşti gata pentru şedinţa de vânzări?

Gabe îşi smulse privirea de la Celeste şi, privind peste umărul ei, o văzu pe Jillian.

— Jillian…

— Brent aşteaptă. Mai durează?

Vocea lui Jillian suna natural, fără a trăda vreo reacţie la prezenţa Celestei sau mai ales a faptului că Gabe era cam aplecat spre ea, de parcă ar fi vrut s-o sărute.

— Jillian Caufield, ea este Celeste…

— Parker, completă aceasta, după care se întoarse spre Jillian: de la Celeste Cookies. Celeste era cam uimită să constate că-şi putea controla vocea. Speră doar ca vocea să n-o trădeze în vreun fel.

Jillian făcu un pas în încăpere şi-i întinse mâna Celestei.

— M-am uitat deja pe estimări şi am observat că produsele tale sunt agreate pentru campanie. Nu-i aşa, Gabe?

— N-am luat încă decizia finală. Jillian îl privi crunt.

— După cum spuneam, statisticile ne arată că prăjiturile sunt o alegere bună.

Gabe strânse din dinţi. Nu se hotărâse încă, exact aşa cum le spusese celor două femei, iar atitudinea lui Jillian, care fusese mult prea tranşantă pentru a-i fi pe plac, îl intrigase. Jillian nu ţinuse cont de opinia lui. Şi se presupunea că el va fi cel care va lua decizia. El, Gabe Freeman, care va face promoţia de Sf. Valentin, de fapt debutul lui la KGLD.

— Ce zici, Gabe? continuă Jillian aşteptând confirmarea lui. Celeste îi oferi cutia cu prăjituri.

— Te rog să le guşti. Au fost făcute azi dimineaţă, iar eu…

— Nu, mulţumesc, conţin prea multe calorii şi grăsime. Jillian ridică sfidător bărbia privind-o pe Celeste.

Celeste îi înfruntă privirea.

— Bine. În acest caz, poate ar trebui să sun mai târziu şi…

Gabe o întrerupse.

— Nu mai este necesar. Se pare că alegerea a fost

făcută. Felicitări.

Celeste îşi frecă mâinile, mulţumită.

— Grozav! Ce urmează?

— De fapt… începu Jillian, apoi se opri. Ce-ar fi să vii cu noi la şedinţă? Cei de la vânzări abia aşteaptă să demareze afacerea.

Lucrurile deveneau şi mai interesante, se gândi Celeste. Cel puţin, atmosfera din încăpere se detensionase. Spera doar ca şedinţa de vânzări să nu încingă spiritele din nou.

Gabe nu părea să fie prea încântat, dar luându-şi o agendă şi un pix, le făcu loc să treacă.

— Să mergem, le spuse el, conducându-le pe un culoar întunecat.

Abia aştepta să scape de şedinţă, dar mai ales de Celeste. Nu avea nevoie de nimeni să-i distragă atenţia, îşi aminti el. Cu puţin noroc, şedinţa de vânzări putea decurge în linişte şi lucrurile să revină la normal.

Înapoi la normal. Cum naiba se mai putea? Era între atracţia puternică faţă de Celeste şi ceva, o iritare minoră cu Jillian.

— Apropo, Celeste, n-ai vrea să ne ajuţi cu publicitatea? o întrebă Jillian.

— Sigur că da, răspunse aceasta.

Gabe, conştient că ăsta era singurul lucru care-i lipsea, se mulţumi să mormăie ceva greu de înţeles. Foarte bine; cât naiba dura să înregistreze nişte reclame? După aceea, Celeste pleca.

Jillian continuă.

— În calitatea sa de DJ, Gabe te va însoţi în fiecare după-amiază, să livraţi prăjituri celor care sună.

Capitolul 3

— Fiţi atenţi! începu Jillian, iar vocea ei lăsă să se simtă triumful pe care-l avusese recent asupra lui Gabe. Aceasta este Celeste Parker, de la Celeste Cookies.

Gabe se aşeză la stânga tatălui lui Jillian, urmărind cum Celeste era prezentată celor de la reclamă.

După ce încheiară prezentările, Celeste îl cunoscu şi pe tatăl lui Jillian.

— Eu sunt George Caufield. Bine ai venit în groapa cu lei, Celeste, zise tatăl lui Jillian oferindu-i acesteia un scaun chiar lângă Gabe.

— Mă bucur că sunt aici, domnule Caufield, zise Celeste privindu-l lung pe Gabe.

O vor mânca de vie, se gândi el. Nu o dată se confruntase el cu cei de la vânzări, care nu iertau pe nimeni.

— Să începem, aşadar, zise Celeste; cine-mi poate creiona campania, statisticile precum şi aşteptările companiei?

Gabe aproape că le auzea trosnetul fălcilor celor din comisia de vânzări. O priveau şocaţi pe Celeste.

Jillian rupse tăcerea răspunzând cu statisticile, profitul estimat. Îi expuse plină de încântare efectul pe care-l va avea reclama la prăjituri asupra ascultătorilor.

— Ascultătorii vor avea o linie specială „Linia îndrăgostiţilor de Sf. Valentin”, la care vor putea să sune între orele şapte şi unsprezece dimineaţa. Vor lăsa mesaje, explicând de ce partenerul lor merită prăjiturile de Sf. Valentin.

Gabe observă că Jillian îi aruncase una din acele priviri crunte, pe care le cunoştea prea bine la Jillian. Mai observă că toată lumea din sală o privea pe logodnica lui. Probabil era încă afectată de rezistenţa lui faţă de campanie, se gândi el.

— Gabe va citi cele mai reuşite mesaje în emisiunea sa, cu două săptămâni înainte de sărbătoarea de Sf. Valentin.

— Câţi câştigători vor fi pe zi? întrebă Celeste.

— La sfârşitul spectacolului de dimineaţă, continuă Jillian, ignorând-o pe Celeste, tu şi Gabe veţi alege un câştigător la fiecare oră, căruia îi veţi oferi un buchet de flori şi prăjiturile Celeste, în fiecare după-amiază.

— Asta înseamnă patru pe zi, întrerupse Celeste din nou. Se vedea că făcea eforturi să fie foarte politicoasă.

— Da, după cum spuneam, o întrerupse Jillian…

— Asta înseamnă patru cutii cu prăjituri pe zi, timp de două săptămâni. Vorbim despre zile calendaristice sau lucrătoare? întrebă Celeste.

Gabe se crispă. Ştia prea bine că Jillian nu suporta să fie întreruptă. Când avea ceva de prezentat, el învăţase că nu era bine s-o întrerupă, ci să aştepte răspunsul ei.

Astăzi, fără să ştie de ce, îi era mai greu să suporte această rutină.

Şi Celeste părea foarte stăpână pe sine.

Gabe zâmbi. Chiar dacă părea naivă, Celeste ştia să se descurce.

— Zile lucrătoare, zise Jillian privind-o pe Celeste. Tatăl lui Jillian începu să bată cu degetele în birou apoi îşi drese glasul.

— Celeste, zise el, de ce nu începeţi anunţurile, tu şi Gabe? Abia aştept să anunţăm mâine promoţia.

Ca răspuns, cei prezenţi se ridicară şi încăperea se goli imediat. Gabe o urmă pe Celeste şi Brent spre cabina de înregistrări.

***

Celeste se afla în camioneta ei, cu o durere cumplită de ceafă. După câteva rateuri, reuşiseră să înregistreze anunţurile.

Chiar şi aşa, era fericită că se terminase ziua pentru ea.

Cea mai grea parte fusese să împartă microfonul cu Gabe. De fiecare dată când se atingeau, ca din întâmplare, simţurile ei intrau în alertă.

De ce era atât de afectată? Se înfioră. Şi restul zilei fusese la fel de greu: nu se simţise în largul ei la şedinţa aceea de vânzări, ca într-un uriaş acvariu cu rechini.

Fusese totuşi bine că aceştia nu se aşteptaseră că ea să ştie ce impact avea campania asupra vânzărilor. Campaniile radio nu erau punctul ei forte.

Oftă şi se privi în oglindă. Se imagină ca femeie

realizată, îmbrăcată într-un costum de afaceri, purtând bijuterii scumpe, cizme italieneşti, având o atitudine înţepată. Numai că nu şi-ar vopsi părul în acel blond imposibil al lui Jillian. Nu era lumea ei, realiză cu părere de rău.

Dădu drumul la motorul camionetei.

Nu şi-l putea scoate din minte pe Gabe Freeman, deşi nu avusese niciun incident cu el în timpul înregistrărilor. Şi rezultatul fusese bun. Campania, la fel de bună.

***

— Mulţumesc, Celeste. Este ultima dată când fac eu aceste prăjituri de ziua ta, zise Kay.

Celeste zâmbi. Tocmai finaliza manichiura fiicei celei mai mari a lui Kay. O trimisese deja pe cea mai mică acasă.

— Sunt adorabile, Kay, zise Celeste şi ele ştiu asta. Iar eu ştiu cât te ocupi tu de ele.

Celeste ştia că prietena sa nu putea să spună nimic.

— Kay, insist ca tu şi fetele să veniţi aici, zise Celeste. Poate tu şi fetele mă veţi ajuta să ies din starea proastă pe care o am.

— Eu voi închide acum, răspunse Kay. Celeste oftă şi închise.

— Acum, trebuie să sufli peste unghii aşa cum fac eu, Angela. Îi arătă feţei cum să îndoaie degetele.

Nu dură mult şi apăru Kay în bucătăria lui Celeste, urmată de gemenele de cinci ani. Annie ducea un platou cu ciocolată aflată în nişte cupe, iar Anessa ţinea în mâini şerveţele frumos colorate şi alte elemente decorative.

— La mulţi ani, Celeste! îi urară gemenele.

Celeste oftă. Deşi era fericită că nu trebuia să sărbătorească singură schimbarea de prefix, sosirea lui Kay şi a fiicelor acesteia însemna o decalare de program.

— Mulţumesc, fetelor. Voi aţi făcut decoraţiunile? Gemenele cu cozi de cal înclinară simultan din cap. Angela adăugă:

— Iar eu am adăugat sclipiciul.

— Iar eu am lins bolul, adăugă Kay, care le făcu pe toate să râdă.

Pentru Celeste, Kay era prototipul mamei dedicate şi al unei bune prietene. Le iubea pe fiicele lui Kay. Nu fusese aşa de la început, Celeste considerând că nu era făcută pentru dădăcit copii.

Prima dată când stătuse cu fetele lui Kay, descoperise uimită ce plăcut era să ai copii şi de atunci le devenise o a doua mamă.

Kay arătă spre trandafirul din vaza de cristal de pe dulapul de bucătărie.

— De unde este? întrebă ea cu interes.

— Este o poveste lungă, zise Celeste îndepărtându-şi o şuviţă de pe frunte.

— Eu am tot timpul din lume, numai tu să n-ai alte planuri.

Celeste o întrerupse:

— Planurile mele sunt să recuperez jumătatea de zi în care te-am ajutat la colectarea taxei de pod.

Kay îi ignoră remarca.

— Vezi ce prăjituri bune au făcut fetele mele, Celeste?

— Da, am observat. Cred că de la mine au învăţat, zise Celeste ridicând bărbia cu vădită mândrie. De când se mutase lângă Kay învăţase multe. În prima lună asistase la destrămarea căsniciei acesteia, după ce Kay aflase cu stupoare că soţul ei, care avea un magazin de legume şi fructe, îl vânduse fără să spună nimic şi cheltuise banii pe droguri.

Celeste o ajutase pe Kay să înceapă procedura de divorţ, uimită de forţa pe care o avea Kay, care culmea, mai credea încă în căsătorie.

Ba avea chiar şi un iubit. Le spusese fetelor cu mare grijă cum stăteau lucrurile, şi-l prezentase pe Jack.

Din fericire, fetele îl acceptaseră imediat. De altfel era un om foarte bun. Muncea din greu şi avea multă răbdare. Ştia că atât Kay cât şi fetele aveau nevoie de timp pentru a-şi recăpăta încrederea.

— Parcă povesteai despre trandafir…

— Bine, o să-ţi spun pe scurt. Acest tip într-un Volvo a oprit în dreptul gheretei şi mi-a întins un trandafir în loc de taxă, zise ea, fără a preciza ce simţea faţă de acel bărbat, mai precis ce mai simţea încă. Îi ardeau obrajii, amintindu-şi aerul lui jenat când începuseră să sune toate aparatele de la trecere.

— Când am ajuns acasă aveam un mesaj de la staţia de radio, aşa că m-am hotărât să mă duc acolo să obţin un răspuns de la ei.

— Bărbatul cu Volvo lucrează la staţia de radio? o întrebă Kay.

— Îl cheamă Gabe Freeman şi a fost singurul care s-a opus deciziei de a folosi Celestial Cookies.

— Cum arată? Celeste o privi lung.

— Are o relaţie.

— De unde ştii? Şi dacă este aşa?

Celeste se înfioră. Era aproape sigură că tensiunea dintre Jillian şi Gabe izvora dintr-o idilă la serviciu; era clasic. După ce Jillian îşi exprimase sprijinul pentru folosirea prăjiturilor Celestei pentru promoţie, ea remarcase că Gabe nu se mai opusese.

Celeste simţise că acesta nu se mai împotrivise tocmai pentru a nu deteriora relaţia lui cu Jillian, care era fiica şefului său.

— Aştept detaliile, zise Kay.

— Foarte bine. Celeste trase aer în piept. Kay era prietena ei. Putea avea încredere în ea. Seamănă cu… Celeste se opri brusc.

— Cu… Wade? termină Kay pentru ea.

Kay o ajutase mult pe Celeste după moartea la numai patruzeci şi doi de ani a lui Wade, din cauza unui infarct şi înţelesese că hotărârea Celestei de a se mărita cu el nu fusese una inspirată.

Celeste mai trase odată aer în piept, apoi continuă:

— Este un tip atrăgător, bine îmbrăcat, foarte ambiţios, cu gusturi rafinate…

Kay o privea.

— Şi îţi place teribil, adăugă ea, observând că Celeste nu insistase asupra aspectului fizic.

Celeste făcu o pauză.

— Arată formidabil, sinceră să fiu. Este şaten închis, cu ochi căprui şi genele lungi. Pare un bărbat de viaţă, bun în meseria lui.

— Ei acum, parcă mai ajungem undeva. Fetelor, voi de ce nu vă duceţi la televizor?

Cele trei se ridicară de pe scaune şi dispărură în încăperea alăturată.

— Te vei mai vedea cu el? Celeste dădu ochii peste cap.

— Zilnic, în următoarele două săptămâni. Ne vom ocupa de mesajele de Sf. Valentin, oră de oră şi vom duce prăjituri şi buchete de flori.

— Este un prilej bun să vă cunoaşteţi mai bine, remarcă Kay. De ce te temi, de fapt?

— Sincer? Celeste îşi muşcă buzele. Voi petrece prea mult timp alături de el. Mă simt foarte atrasă de el.

— Şi ce este rău în asta?

— Nu vreau să mă îndrăgostesc de el, nu este genul de bărbat pe care l-aş alege dacă mi s-ar ivi ocazia.

— Celeste... nu cred că este normal să elimini bărbaţii competitivi numai pentru ce i s-a întâmplat lui Wade.

Celeste continua să se joace cu un şerveţel.

— Nu mi-a plăcut atmosfera de la şedinţa aceea. Era multă încordare, ambiţie şi cofeină. Îmi pare bine că nu fac parte dintr-o astfel de lume.

— Ştiu, şi cu toate astea ai pus pe picioare o afacere bună. Am văzut cum a evoluat.

Celeste realiză că se schimbase mult şi n-avea de ce să aducă în viaţa ei tensiunea din lumea în care trăia Gabe.

— Lasă-te purtată de sentimente, Celeste, insistă Kay. Celeste încuviinţă. Era aproape convinsă că va trebui să facă eforturi să-i reziste acestui bărbat de care ar fi vrut să fugă, dar în realitate făcea totul pentru a se apropia tot mai mult de el.

Capitolul 4

— Bărbatul vieţii mele este cel mai conştiincios muncitor din San Diego, cel mai bun soţ posibil şi tatăl celor cinci copii ai noştri. Mă face să simt că este Sf. Valentin în fiecare zi.

Celeste dădu mai tare radioul din camioneta sa, încercând să nu lase să se vadă că era nervoasă şi se simţea nefiresc. Se îndrepta spre postul de radio KGLD pentru a livra primul buchet din ziua aceea.

Promoţia începuse, iar liniile telefonice erau permanent ocupate.

Vocea cu inflexiuni de catifea al lui Gabe se auzi în camioneta ei; el menţiona numele artiştilor şi titlurile cântecelor de dragoste care urmau să fie transmise. Celeste opri la stop.

— Dragi ascultători, un alt nominalizat la KGLD, ale cărui mesaje pentru iubită m-au impresionat… Asta nu înseamnă că nu au şi alţii mesaje grozave şi vor câştiga un buchet Celeste şi o cutie cu prăjituri. Iar acum, din nou muzică…

Celeste clătină din cap. Era evident că acest Gabe nu prea lua promoţia în serios; părea sarcastic şi dezinteresat.

Aştepta ca semaforul să-i indice că poate pleca.

Dar şi participarea ei la campanie era foarte importantă, după cum subliniase domnul Caufield. Dacă Gabe lucra fără pic de interes, reputaţia ei va fi afectată.

După cum evolua Gabe, părea că urmăreşte distrugerea emisiunii şi implicit a postului şi nu triumful.

Celeste apăsă pe accelerator şi porni. Ce credea Gabe? Sau poate că se înşela ea. Poate că nu avea pornirea necesară sau nu ştia ce să facă; oricum, ceea ce se simţea era participarea lui cam lipsită de entuziasm.

Ajunse în parcarea postului de radio, apoi intră în hol. Secretara o văzu şi-i zâmbi, apoi deschise uşa de la butonul aflat sub biroul ei.

Celeste aruncă doar o privire grăbită locului de unde transmitea Gabe. Mări pasul, stârnind un nor de colonie

bărbătească, mosc se pare.

Deodată se opri. Încercă să respire adânc şi închise ochii. „Vechile obiceiuri sunt greu de schimbat”, îşi spuse ea, ştiind că niciodată nu rezistase în faţa mirosului unui parfum bărbătesc bun.

Simţi brusc nevoia să afle de ce era Gabe atât de lipsit de entuziasm faţă de această campanie.

Bătu încet în uşa de sticlă pentru a-i atrage atenţia lui Gabe.

El sorta un teanc de hârtii aflat pe biroul din faţa sa şi ridică încet privirea de parcă n-ar fi vrut să se dezlipească de ele. O văzu pe Celeste.

Nu mai avea aerul ei ciudat, mai precis nu mai avea aerul acela nonşalant. Purta o rochie lungă de culoare maro, ceva în stil indian, dintr-un material vaporos, care-i punea în evidenţă formele generoase; în talie avea o eşarfă cu clopoţei aurii, care sunau la fiecare mişcare.

Celeste se opri în faţa biroului lui cu braţele încrucişate la piept.

— Salut, amice. Eşti gata să alegi câştigătorii?

Gabe o privi de parcă ar fi revenit brusc de pe altă lume. Îi trebui o secundă să-şi revină.

— Voi veni într-un minut. Lasă-mă doar să termin aici şi ne vedem la cabină.

— Bine, zise Celeste şi ieşi.

Gabe se simţi atras de felul cum fusta lui Celeste se învolbură şi cum buclele ei castanii tresăltară pe gâtul foarte alb şi delicat.

Dar se afla în timpul serviciului, îşi spuse el, iar Celeste era doar o angajată. Avea o treabă de făcut.

Îşi scoase o batistă din buzunar, ştergându-şi fruntea transpirată, iritat de efectul pe care-l avea această femeie asupra lui.

Aflat chiar în uşa cabinei, urmări cum Celeste citea încruntată indicaţiile lui Brent. Apoi lăsă capul într-o parte privind butoanele de la consolă, zâmbindu-i ocazional lui Brent.

Gabe oftă, conştient că avea nevoie de puţină

relaxare pentru a face faţă problemelor săptămânii viitoare. Cu puţin noroc, viaţa lui avea să revină curând la normal.

— Suntem gata? întrebă el intrând în cameră.

— Femeia asta este foarte naturală, Gabe, zise Brent. Am mesajele din fiecare oră, sunt gata de ascultare. O să-ţi aduc lista cu numele şi adresele imediat ce-o termină Shelley.

Celeste nu scoase o vorbă, continuând să-l privească. Gabe slăbi nodul cravatei evitându-i privirea.

— Bine, hai să începem o dată, mai am multe rapoarte de citit.

— Cheamă-mă, dacă ai nevoie de ceva, i se adresă Brent lui Celeste şi ieşi.

— Sper să ne descurcăm, Brent. Apoi Celeste se întoarse spre panoul de sunet şi porni banda. Ia loc să începem o dată, după cum ai spus.

Gabe se aşeză lângă ea. Simţi parfumul ei; era aromă de vanilie parcă, şi primul mesaj al Liniei îndrăgostiţilor începu să se deruleze.

— Tata este Valentine pentru mine. Mă iubeşte mai mult ca oricine şi-mi spune asta mereu.

Când se termină mesajul, Gabe apăsă pe butonul de pauză, cu braţul atingând încet umărul lui Celeste. Obrazul lui era la doar câţiva centimetri de al ei.

Îşi drese glasul.

— Poate ar trebui să discutăm strategia conform căreia alegem câştigătorii.

— Din felul în care făceai dimineaţă comentariile, n-am crezut că vei avea vreo strategie. Am crezut că alegi în funcţie de orice altceva… număr par sau impar…

Gabe o privi lung.

— Ce vrei să spui?

— Laşi impresia că nu te interesează campania şi că nu-ţi face plăcere să alegi câştigătorii. Mă înşel cumva?

Gabe se sprijini de spătarul scaunului încercând să înţeleagă cum gândea femeia de lângă el. Dar ce naiba ştia el de fapt despre dragostea adevărată şi intuiţie? Despre

dorinţele pe care şi le exprimă îndrăgostiţii de Sf. Valentin?

— Uite ce este, începu Celeste. Nu vreau să fiu dură, dar rezultatele acestei campanii îmi afectează şi mie afacerea şi aş vrea să colaborez cu cineva care este realmente interesat de campanie. Ascultătorii tăi cred c-au început să fie deranjaţi de tonul tău sarcastic.

Gabe îi evită privirea. Celeste avea dreptate. Îşi masă încet tâmplele, să scape de tensiunea care se acumulase încă de dimineaţă. Acesta era pentru cei care-l cunoşteau, semnul că nu se simţea defel atras de ceea ce avea de făcut.

— Să trecem prin primul lot de mesaje, să dăm nişte note, apoi să le comparăm. Poate nu va fi prea greu să alegem imediat câştigătorul.

Gabe încuviinţă.

— Putem face asta cu ajutorul unei monede, pe care s-o aruncăm să vedem ce iese. O privi şi văzu că era gata să se amuze de remarca lui.

— Bine, Gabe, fii atent, încep derularea, zise ea apăsând pe buton.

***

Aleseseră deja patru câştigători care se detaşaseră: un constructor de nave, care era şomer acum, logodnica unui dansator exotic, un tată, şi soţia unui agent imobiliar.

Celeste venise, desigur, cu prăjituri pe care le mâncară în timpul lucrului, apoi aduse lista cu numele şi adresele celor care sunaseră. După ce însemnase pe listă câştigătorii, Celeste se îndreptase spre camioneta ei din parcare.

Gabe o urmări cu privirea apoi intră în biroul său.

Celeste îl aştepta peste zece minute în parcare; îi lăsase timp să-şi verifice mesajele personale înainte de a porni în prima acţiune de livrare.

Gabe ridică receptorul şi-şi ascultă mesajele

— Gabe, sunt eu, Jillian. Nu întârzia la întâlnirea cu

furnizorul pentru nuntă. Este în biroul meu, la patru şi jumătate.

Gabe gemu frustrat şi şterse mesajul. De parcă i-ar fi păsat ce antreuri urmau să fie servite la petrecerea dinaintea nunţii! Se scutură ca de un fior neplăcut amintindu-şi că urma să se însoare totuşi şi mai ales la detaliile acelei nunţi. I-ar fi plăcut ca Jillian să facă exact ce dorea fără să-l mai consulte.

Asta însemna că avea în faţă o zi lungă, dacă la ea se mai adăuga şi furnizorul pentru nuntă.

Privi absent pe fereastra biroului său. Ceaţa dimineţii se risipise, iar vremea era caldă şi nesuferită. Îşi înşfăcă jacheta şi cravata. De fapt, nu avea pe cine să impresioneze cu acele buchete, indiferent dacă purta sau nu cravată.

***

Celeste începu să bată nervoasă cu degetele în volanul camionetei privind în retrovizoare, aşteptând să apară Gabe. În cele din urmă uşa se deschise şi acesta ieşi afară din clădire. Îşi duse mâinile la ochi şi scrută parcarea. Celeste observă că nu mai purta haina şi cravata, că-şi suflecase mânecile cămăşii. Părea mult mai relaxat.

Gabe detectă camioneta şi-i făcu semn cu mâna.

Celeste îşi şterse fruntea cu dosul palmei. De ce naiba se simţea ridicol de emoţionată? Mai colaborase cu posturi de radio cu persoane importante şi nu reacţionase stupid ca acum, când se simţea ca o puştoaică, pusă pe jar la gândul că urma să petreacă orele următoare cu un DJ!

— A cui a fost ideea cu desenele astea? o întrebă el. A ta?

Celeste încuviinţă.

— Vecina mea a ales denumirea; de fapt, una din fiicele ei a avut ideea prăjiturilor zburătoare, cu aripioare de îngeraş.

— Mmm, ce bine miroase aici, exclamă Gabe după ce

intră în camionetă, cum poţi rezista tentaţiei?

— Încerc să nu inspir prea adânc, glumi Celeste privind coşuleţele, cutiile cu prăjituri. Eu mă îngraş doar din miros.

— Chiar toate femeile sunt obsedate de ideea greutăţii în exces?

— Ei bine, domnule Curiozitate, zise Celeste ieşind cu spatele din parcare.

— Eram doar curios să aflu de ce naiba toate femeile consideră că ar trebui să fie slabe!

Celeste nu-i răspunse, iar el se lăsă furat de aroma prăjiturilor. I se păru ciudat că simţea nevoia să vorbească mereu cu Celeste. Ea îl privi, apoi întinse mâna spre bancheta din spate unde se afla o cutie numai pentru el.

Celeste ieşi pe autostradă şi drumul se desfăşură în tăcere pentru că Gabe mesteca la prăjituri.

— Sunt excelente! Ce bine este să fii pasager! De ce oare femeile nu conduc? Adică nu conduc când sunt cu un bărbat în maşină!

— Asta cred că este din cauză că bărbaţii sunt mereu gata să critice felul în care conduce femeia.

— Ţie, se pare, că-ţi place să conduci!

Celeste nu-i răspunse imediat. Soţul ei fusese un pasager imposibil. De aceea îi fusese mai uşor să-l lase să conducă, iar ea să facă din când în când comentarii sau să-şi pilească unghiile. Iar ei îi plăcea la nebunie această camionetă pe care o alesese după ce renunţase la vechiul Benz, pentru că era foarte practică.

— Îmi place să conduc… acum. Întinse mâna spre cutia din poala lui Gabe; parcă ţi-am spus să nu le ţii în faţa mea. Mă aşteptam să execuţi ce ţi-am cerut.

— Ei bine… aşa voi face. Dar am crezut că avându-le mereu în faţă te saturi de ele. Sora mea a lucrat într-o cofetărie care servea doar îngheţată şi mult timp nu putea nici s-o vadă.

— Aş vrea să fie şi cu mine la fel, mormăi Celeste care luase cam mult în greutate de când începuse afacerea. Realizase apoi că nu mai avea rost să fie

obsedată de talie şi că îngrăşându-se devenea mai voluptuoasă.

— Şi tu eşti obsedată că eşti prea grasă? o întrebă Gabe. Celeste simţi cum roşeşte.

— Chiar vrei să-mi pui doar întrebări incomode toată ziua?

— Te deranjează?

Celeste se simţea puţin confuză, dar nu deranjată de întrebările lui. Simţea chiar şi dorinţa de a-i răspunde foarte sincer.

— Uite ieşirea, zise Gabe la un moment dat.

— Mulţumesc, răspunse Celeste, care probabil ar fi ratat-o pentru că gândurile îi erau atât de confuze. Bine, putem vorbi, dar să stabilim nişte reguli. Dacă discuţia ajunge prea personală sau confidenţială, fiecare are dreptul de a se opri.

— De acord.

— Ei bine, am fost şi eu interesată de felul în care arătam, dar m-am hotărât să nu mai acord interes acestei probleme. Mă simt mai bine aşa cum sunt acum, sunt chiar fericită.

— Vezi care este problema? Crezi că eşti supraponderală, dar nu este aşa. Nu toţi bărbaţii admiră femeile slabe. Ca să nu-ţi mai spun ce enervant este să ieşi cu o femeie la un restaurant, ţie să-ţi fie foarte foame, iar ea să comande salată şi un cartof copt, în timp ce tu mănânci friptură!

— Este cazul lui Jillian?

— Poftim?

— Tu şi Jillian… repetă Celeste, nu sunteţi împreună?

— Este foarte evident? Celeste încuviinţă.

— Poate nu pentru toată lumea, dar pentru mine… este fiica lui Caufield?

— Văd că nu-ţi scapă niciun amănunt! Cine eşti şi ce-ai făcut cu acea inocentă care făcea prăjiturile pentru Sf. Valentin, pe care am cunoscut-o? o întrebă Gabe foarte serios.

— Este încă aici, zise ea cu multă blândeţe… Aşadar?

— Suntem… logodiţi. Cununia în iunie.

— Nuntă mare?

— Imensă! Extravagantă… ţi se face rău…

— De ce nu scapi?

— Jillian nu pierde ocazia să pună la cale un astfel de eveniment. Toate femeile sunt atât de atente la pompă şi etichetă?

— Nu, doar unele. Tu ai ales-o pe cea căreia îi pasă de asta. Continuară drumul în tăcere. Celeste îşi imagină rochia de mireasă a lui Jillian… foarte elaborată comandată la Paris… undeva.

Îi aruncă o privire lui Gabe, dar acesta era preocupat de un zgomot care se auzea afară. Observă că era un bărbat foarte atrăgător; că era frumos bronzat şi buclele castanii contrastau foarte plăcut cu tenul. Iar ochii lui de culoarea ciocolatei făceau fiecare femeie să suspine.

Celeste simţi că i se ridică brusc temperatura. Era desigur efectul apropierii de un astfel de bărbat.

— Nu asta era strada pe care trebuia s-o luăm? întrebă Gabe.

— La naiba! exclamă Celeste. O să înconjur parcul. Celeste se întoarse spre el, observând că avea o firimitură pe buze. Se aplecă şi i-o luă, dar Gabe îi prinse mâna.

— Îmi plac mâinile tale, Celeste. Chiar şi manichiura.

— Mulţumesc, îngăimă ea retrăgându-şi mâna, în speranţa că aşa va fi mai bine. Nu voia să mai simtă nimic pentru acest bărbat.

Capitolul 5

— Ei, asta a fost distracţia noastră, zise Gabe, aşezându-se pe scaunul pasagerului.

Prima oprire fusese la fostul constructor de vapoare, unde Gabe se uitase cu ochii măriţi cum acesta, un bărbat cât o namilă, îşi ridică nevasta în braţe şi o învârteşte prin încăpere.

Celeste îl trăsese de mână; altfel ar fi continuat să se uite la cei doi. Bărbatul le spusese că acest câştig era un semn că va începe din nou să aibă noroc.

— Urmează logodnica dansatorului exotic, zise Celeste. Trebuie să facem livrarea la barul la care lucrează amândoi.

Gabe o privi lung.

— Mi se pare mie, sau îţi displace să mergi la un bar de striptease?

— Nu, sunt destul de matură pentru a înţelege că fiecare face ce vrea. Cred că asta este calea spre fericire, să descoperi ce-ţi place şi să faci numai asta. În acest mod, viaţa ţi se va părea mai uşoară.

Gabe îşi frecă fruntea aşa cum făcea când era în încurcătură. Aşa era, cum spunea Celeste; cu toate astea el nu putea spune că-i plăcea munca de acum.

— Te mulţumeşte? îl întrebă ea. Mă refer la munca ta…

— Am muncit mult să ajung aici, dar n-aş putea spune că…

— Îţi poţi schimba convingerile. Pe măsură ce înaintăm în vârstă vedem lucrurile din alte unghiuri. S-ar zice că sunt obsedată de vârstă, nu?

Gabe zâmbi.

— Nu mi-ai spus cum ţi-ai recompensat vecina pentru posterul de ziua ta!

— Kay, vecina şi prietena mea are trei fiice, iar eu le-am ales oja potrivită pentru a le învăţa cum trebuie să-şi facă manichiura. Lui Kay nu-i place să se machieze şi încearcă să-şi ţină fetele departe de ceea ce este modern; eu consider că pot să le lărgesc sfera puţin…

— Nu faci rău, încuviinţă Gabe.

— Iată că am ajuns, zise Celeste, oprind în faţa unui bar. Gabe coborî primul apoi deschise portiera pentru a o ajuta şi pe Celeste care ducea buchetul de flori şi cutia cu prăjituri.

Ea îi zâmbi, apoi îi mulţumi.

Gabe abia aştepta să intre în club, sperând că nu era o atmosferă jenantă aşa cum îşi închipuise. Câţiva dansatori aflaţi pe un podium opriră repetiţiile pentru a vedea ce primiseră în dar colegii lor.

Pe când se întorceau la camionetă, Gabe o privi pe Celeste:

— Nu ştiu dacă pot suporta două săptămâni din astea, se confesă el.

— De ce te temi că iubirea celor pe care-i vizităm este contagioasă?

— Poate că ai dreptate, dar nu ştiu din ce motiv, îmi aminteşte că am început să-mi uit trecutul.

— Ce vrei să spui?

— Provin dintr-o familie numeroasă; casa noastră era mereu dezordonată, plină de copii din vecini, era multă mişcare de fapt, multe emoţii, lacrimi, dar şi fericire.

— Sună interesant!

— N-aş spune. Eu eram cel mai mic. Am doi fraţi şi două surori mai mari.

— Şi?

— După cum îţi spuneam… casa noastră era mereu aglomerată.

Celeste începu să râdă.

— Şi în această aglomeraţie se poate întâmpla ceva bun. Cel puţin înseamnă că membrii familiei comunică. Părinţii mei nu se certau niciodată în faţa mea şi a fratelui meu şi conversaţiile se limitau la subiecte deja ştiute; evenimentele zilei, în plan social, şcoala…

— Aţi fost doar doi?

Lui Gabe i se părea ideal. Îşi şi imagină o masă unde era destulă mâncare pentru toată lumea şi cei care stăteau în jurul ei puteau discuta în linişte, nefiind nevoiţi să strige unul la altul ca să se audă.

— Cine urmează pe listă?

— Domnul Mom. Celeste îl privi:

— Te simţi bine? El încuviinţă.

— Foarte bine. Duc eu cutia.

În apartament, fură martorii unui mod foarte sentimental de acceptare a darurilor. Bărbatul deschise uşa având un copil în braţe, dar imediat văzură şi un al doilea, care nu mergea încă. Celeste privi uimită o astfel de scenă casnică.

Fetiţa cea mică fu prima care primi din cutia cu prăjituri.

— Este cam timidă cu necunoscuţii, le explică tatăl, trecând o mână prin buclele fiicei sale, care abia învăţa să meargă. Lucraţi amândoi la postul de radio? îi întrebă el.

— Eu sunt DJ-ul emisiunii matinale, răspunse Gabe. Mă numesc Freeman, mă bucur că v-am cunoscut.

— Doamna este soţia?

— Nu, roşi Celeste, eu sunt patroana firmei Celestial Cookies. Am pregătit florile şi prăjiturile pentru această campanie, îi explică ea, simţind cum roşeşte. Se întreba dacă şi Gabe era la fel de jenat ca ea. Când îl privi, observă că el, de fapt, era foarte atent, căci avea în braţe fetiţa.

— Vă mulţumesc, le spuse bărbatul. Abia aştept să vină şi cei mari acasă. Am cei mai buni copii din lume.

Celeste oftă. Nu era convinsă că va rezista la două săptămâni de sentimentalisme.

După ce plecară, ea îi spuse lui Gabe:

— Am observat că ştii să ţii un copil mic în braţe.

— Pe când aveam vreo şaisprezece ani, sora mea care era căsătorită cu un căpitan de vas a stat acasă cât timp a fost soţul ei plecat într-o cursă foarte lungă. Avea gemeni atunci, băiat şi fată, şi au stat la noi până au împlinit doi ani.

— Te-ai bucurat din plin de ei!

Gabe nu-i mai răspunse. Nu era obişnuit să se confeseze unei femei; nici măcar cu Jillian nu făcea asta. Realiză oarecum şocat, că Jillian nu-i pusese întrebări despre copilărie niciodată.

— Ultima livrare este soţia celui de la asigurări, o auzi pe Celeste.

Gabe redeveni atent.

— O iei pe prima la dreapta, apoi după a treia casă întorci, îi spuse el.

Celeste îl privi uimită.

— Este în cartierul copilăriei mele, îi explică el cu un zâmbet. De fapt, adresa cred că este a unui vecin.

— Dar n-ai spus nimic până acum, zise Celeste.

— Este un nume comun, şi nici n-am fost atent la adresă până acum.

Celeste opri camioneta în faţa unei căsuţe frumoase, cu verandă şi două etaje.

După ce sunară de mai multe ori şi nu apăru nimeni, Gabe se întoarse spre ea ridicând din umeri.

— Ce facem acum?

— Să lăsăm un bilet, iar florile şi cutia de prăjituri s-o lăsăm la… mama ta?

— Mi se pare normal să facem asta, zise el.

— Foarte bine; te rog să mă conduci, zise Celeste urmându-l în casa copilăriei.

Era o casă potrivită unei familii cu mulţi copii, se gândi ea. Avea o curte mare, unde să se joace copiii şi o verandă la fel de mare de unde adulţii îi puteau urmări.

Gabe se opri în faţa uşii; nu ştia ce să facă. Să bată la uşă, sau să intre direct? N-o putea face acum, când era însoţit de Celeste.

Simţind că este în încurcătură, Celeste intră în curte şi bătu la uşă.

După câteva secunde, mama lui Gabe le deschise.

— Doamna Freeman! exclamă Celeste. Eu sunt Celeste Parker de la Celestial Cookies; vecina dumneavoastră a câştigat acest buchet şi cutia de prăjituri. Ne-am gândit să-i lăsăm cadoul aici. Gabe mă ajută cu livrările.

— Ce mică e lumea! exclamă doamna Freeman. Băiete, te-am ascultat toată dimineaţa şi mă gândeam să transmit şi eu un mesaj. Dar de ce nu laşi cutia şi florile acolo? Nu puteţi sta puţin, să vă dau ceva rece de băut pe căldura asta? Meritaţi o pauză.

Gabe îi zâmbi. Era convins că nu va dura mai mult de un minut şi mama le va oferi ceva de băut şi de mâncat.

Celeste aşteptă aprobarea lui.

El ridică din umeri. Spera doar că mama nu va fi tentată să-i destăinuie Celestei povestiri din copilăria lui, pe care le-ar considera ea potrivite.

Poate că nu era tocmai bine să se lase atras într-o

situaţie vulnerabilă.

O urmări pe Celeste care intră în bucătărie după mama lui; puse cutia pe masă amintindu-şi cum se mânca pe această masă, cu o droaie de copii în jurul ei. Erau copiii familiei, dar şi ai vecinilor. Nu scăpa niciunul fără să mănânce ceva. Îşi imagină apoi masa în familia Celestei; linişte, evenimente controlate, neîntrerupte de glume şi chicoteli.

— Gabe, se auzi glasul mamei, tu nu vii aici?

Cele două femei se aşezaseră deja la masa din bucătărie la un pahar de limonadă.

— N-aş fi vrut să spun asta, zise Celeste, dar cred că nişte prăjituri s-ar potrivi foarte bine. Mai am o cutie în camionetă; mă duc s-o aduc. Vin imediat.

— Drăguţă fată, zise doamna Freeman imediat ce ieşi Celeste. Are propria ei afacere?

— Da, cu aceste prăjituri, zise Gabe, care nu consideră că trebuia să răspundă la comentariile privind felul în care arăta Celeste.

— Dar Jilian ce face? Planurile de nuntă merg bine? Gabe încuviinţă.

— Da, merg bine, zise el, apoi tăcu, ştiind că mama n-o prea avea la inimă pe Jillian.

— Nu ne-am întâlnit luna trecută la ziua Estellei, zise doamna Freeman. Ai plecat foarte repede.

— Dar ţi-am lăsat un mesaj, eram foarte ocupat. De fapt, minţise. Jillian insistase s-o însoţească prin magazine.

Celeste, care se întorsese cu cutia de prăjituri, o desfăcu şi începu să-i servească.

— Sunt minunate, Celeste, constată doamna Freeman. Mi-ai putea da reţeta?

Celeste zâmbi.

— Îmi pare rău, dar este secret de familie.

— Al mamei? Celeste încuviinţă.

— Mama ştie o mulţime de reţete, unele din ele create chiar de ea.

— Văd că eşti foarte legată de mama ta. Gabe interveni.

— Mamă, asta este o problemă personală! Celeste îl întrerupse.

— Nu mă deranjează deloc această întrebare, spuse ea. De fapt, stând la masa aceea veche de bucătărie, se simţea ca acasă, de parcă ar fi locuit acolo de-o viaţă.

— Ei bine, în ultimii ani am redevenit foarte apropiate, se confesă ea. Au fost şi ani în care relaţia noastră n-a fost prea bună.

— Şi cum aţi reuşit să vă apropiaţi din nou? întrebă doamna Freeman.

Celeste trase aer în piept, luă o gură de limonadă şi o privi lung pe doamna Freeman. Observă că era o femeie căreia îi plăcea să râdă, că avea ochi foarte expresivi. Şi că Gabe semăna foarte mult cu ea.

— Soţul meu a murit acum un an şi jumătate de un atac de cord, începu Celeste.

— O, îmi pare rău că din cauza mea trebuie să vorbeşti despre ceva care-ţi provoacă durere, zise doamna Freeman.

Celeste îi zâmbi cu căldură.

— Mama a venit după o lună, când nu ştiam cum să mă descurc şi m-a găsit plângând în mijlocul casei pe care trebuia s-o eliberez imediat. Mi-a adus o cutie cu prăjituri de ciocolată pentru că nu ştia ce putea să facă pentru mine.

— Poate pentru că nici tu n-ai lăsat-o să facă altceva?

— Exact. Am plâns împreună şi am stat de vorbă ca două prietene vechi. Mama mi-a sugerat să mă mut lângă ea, în Coronado, iar o prietenă, care are o firmă de afaceri imobiliare mi-a sugerat ideea de a începe propria-mi afacere.

— Şi aşa s-a născut Celestial Cookies, interveni doamna Freeman.

— Este deja patru şi jumătate? zise Gabe, amintindu-şi că trebuia să fie în biroul lui Jillian. Mamă, mă grăbesc foarte tare…

— Mulţumim pentru ospitalitate, doamnă Freeman, zise Celeste. Doamna Freeman o îmbrăţişă.

— Draga mea, mă bucur atât de mult că mi-ai trecut pragul! Sper să mai vii! Apoi, se întoarse spre Gabe; iar tu, nu uita că te aşteptăm mereu.

Gabe încuviinţă.

— O să vin în curând, mamă.

Când ajunseră înapoi la postul de radio erau deja în întârziere cu o jumătate de oră.

Înainte de a se despărţi de Celeste, Gabe o privi lung. Aflase ceva despre viaţa ei de până acum. Simţea nevoia să rămână cu ea, neavând chef să dea ochii cu Jillian.

— Ei bine, zise Celeste, ne vedem mâine.

Gabe îi zâmbi ca şi cum i-ar fi dat o veste foarte bună.

Capitolul 6

Gabe se grăbea spre biroul lui Jillian, încercând să găsească o scuză plauzibilă pentru întârzierea de o jumătate de oră. Îşi desfăcu mânecile suflecate ale cămăşii, apoi încercă fără succes, să-şi mai netezească puţin cutele care se formaseră.

Jillian şi reprezentanta firmei de catering discutau deja. Jillian ridică privirea de pe meniu şi-i zâmbi forţat.

— Bună, zise ea, am început fără tine.

— Traficul mi-a creat probleme, ca de obicei, se scuză Gabe. Jillian observă că nu purta cravată, că avea cămaşa descheiată la gât, şi-şi arcui sprâncenele uimită.

— De unde vii?

— De la livrarea de buchete. Le privi pe cele două femei. Îi părea bine că ratase prima jumătate de oră din discuţie.

Jillian îi întrerupse gândurile.

— Eşti de acord?

— Las la latitudinea ta.

Jillian alesese desigur delicatese ale căror nume erau imposibil de pronunţat pentru el, dar nu-i păsa. El avea gusturi obişnuite, spre dezamăgirea ei. Ar fi fost mai bine să servim prăjiturile lui Celeste, se gândi el. Iar Celeste ar fi de acord să le pregătească. Fără să vrea, gândul îi zbură

la nunta ei întrebându-se cum se derulase oare.

— Gabe, dacă n-ai nimic de adăugat, noi am terminat, zise Jillian.

El o privi, simţind că ochii ei de culoarea turcoazului aşteptau o explicaţie. Totuşi părea destul de mulţumită.

— Mi se pare bine tot ce ai ales tu, zise el rezemându-se de spătarul scaunului. Era bine că lui Jillian îi plăcea să facă planificări, tocmai ceea ce detesta el. Dacă ar fi fost după el, ar fi folosit banii pentru o vacanţă ieşită din comun.

După ce o conduse pe cea de la firma de catering, Jillian se întoarse.

— Şi cum s-a desfăşurat livrarea?

— Lumea părea fericită de această campanie. Pentru mine a fost mai puţin plăcut, însă.

Jillian zâmbi fericită.

— Ai vreo idee pentru seara asta?

— Am avut o zi lungă şi obositoare Jillian, s-o lăsăm pe altă dată.

Ei nu-i păsă de refuzul lui, pentru că oricum plănuise să se întâlnească la librăria din colţ cu o prietenă căreia să-i dea o comandă pentru invitaţii. Începu să-i vorbească entuziasmată despre felul în care vor arăta acestea, în timp ce gândurile lui zburau la Celeste.

— Gabe, mă asculţi?

— Scuză-mă dar mă gândeam la… Jillian se ridică şi veni în faţa lui.

— Nu ştiu ce se întâmplă, cred că este un simptom premarital… în acelaşi timp mi se pare că mai este o veşnicie până la nuntă.

— Dar parcă îţi face plăcere să faci toate aranjamentele…

— Mie da, dar tu pari foarte detaşat.

— Nu este o treabă de bărbat, admise el.

— Ştiu asta, dar eşti prea detaşat. Nu-i nimic, zise ea, iar Gabe se ridică. Era mai bine să plece. Ne vedem mâine. El avu tendinţa s-o sărute, dar amintindu-şi că ei nu-i plăceau astfel de manifestări în public îi spuse doar la

revedere, iar ea îl concedie cu un gest al mâinii şi un zâmbet rece.

***

Kay termină de împletit părul lui Annie şi o îmbrăţişă înainte de a o trimite la joacă. Ridică privirea spre Celeste care amesteca untul pentru prăjituri, pierdută în gânduri.

— Cum ţi-a mers cu Gabe Freeman? Celeste ezită.

— A fost o zi bună, dar confuză. Gabe nu este aşa cum credeam, iar acum nu ştiu unde să-l încadrez.

— Şi ce este rău dacă are o aură de mister? Şi tu erai la fel. Celeste o privi lung. Îi era recunoscătoare lui Kay c-o scosese din gândurile ei şi o făcuse să vorbească.

— Este uşor de vorbit cu el.

— Dar cred că-ţi este şi mai uşor să te îndrăgosteşti de el, sublinie Kay.

Celeste mai adăugă nişte vanilie.

— Am aflat că se va căsători curând, cu fiica şefului postului de radio. În iunie.

— După cum ştii, bărbaţii buni sunt ori căsătoriţi ori homosexuali, începu să râdă Kay.

Celeste clatină din cap.

— Este un bărbat foarte plăcut. I-am cunoscut şi mama.

— Glumeşti? Te-a şi dus să-i cunoşti familia de la prima întâlnire?

Celeste zâmbi.

— Ultima livrare era la casa vecină cu a mamei sale. Câştigătoarea nu era acasă aşa că i-am lăsat cadoul la mama lui Gabe.

— Cum este? Cum s-a purtat cu mama lui?

— Au o relaţie normală, dar cred că el nu prea are timp pentru ea. Aşa intuiesc.

— Mai cunosc eu pe cineva care procedează la fel, zise Kay privind-o conspirativ. Mama ta a fost întotdeauna o femeie apropiată, dar n-ai avut timp pentru ea.

Celeste era fericită că în sfârşit se simţea foarte

aproape de mama sa. Ajunseseră la o relaţie pe care n-ar fi crezut s-o aibă vreodată. Ea îşi iubise, ca toate fetele, mai mult tatăl.

Curând, Kay o părăsi, având probleme de rezolvat în propriul său apartament, iar Celeste rămase să continue prăjiturile.

***

Gabe se forţa să-şi ţină ochii închişi. Îşi dereglase somnul, acum când începuse să facă emisiunea de dimineaţă. Îşi aranjă perna pentru a suta oară, amintindu-şi cum strâmbase Jillian din nas când îl vizitase prima oară. Nici măcar nu rămăsese peste noapte. Iar lui nici nu-i prea păsase, preferând să se bucure de viaţa de burlac.

Dar mai avea cinci luni, după care va trebui să se adapteze altei vieţi. Se forţă din nou să adoarmă.

În cele din urmă reuşi să se relaxeze, gândurile orientându-se spre Celeste. Îşi aminti rochia ei, materialul acela foarte uşor din care era făcută, apoi părul ei…

Onduleuri mari pe care le risipea chiar şi o pală de vânt.

Iar ochii ei care aruncau scântei… ochii ei de culoarea cerului la furtună… aşadar, Celeste era văduvă. Îşi imagină viaţa ei alături de soţ, în bucătărie făcând prăjituri. Se întrebă dacă bărbatul o apreciase aşa cum trebuie apreciată o femeie ca ea; frumoasă, sexy… şi începu să viseze.

— „Ai venit mai devreme, îi spunea Celeste, aşezându-se pe un scaun în faţa lui.

El se ridică de la birou, îşi scoase cravata, apoi ea o luă şi o puse pe birou. Imaginile se desfăşurau foarte lent. El o privi lung, ea îi întoarse privirea cu ochii ei de culoarea cerului, care i se păreau acum mai calzi. Ochii ei marcau începutul perfect al unei zile noi. Celeste îi zâmbi provocator.

Apoi, făcu un pas în spate fără a-şi lua ochii de la el. Gabe se simţea paralizat, incapabil să facă vreo mişcare.

Celeste se întoarse din nou după ce încuie uşa, se apropie de el ridicată pe vârfuri, iar gura ei era tot mai aproape…

Inima lui începu să bată tot mai tare când buzele li se contopiră. Gabe se retrase o clipă pentru a o privi din nou în ochii de culoarea curcubeului cum i se păru acum. Ochii tandri în care strălucea şi pasiunea.

În timp ce se sărutau din nou, ea îi descheie nasturii cămăşii cu mişcări lente deliberate.

Sângele începu să-i pulseze puternic, iar el se îndepărtă din nou pentru a o grăbi, nerăbdător să înlăture bariera hainelor.

Gabe îşi scoase cămaşa, urmărind cum Celeste îşi scoate bluza şi aşa transparentă, care-i lăsă umerii goi, expunându-i în final trupul frumos.

Rămase goală în faţa lui privindu-l. Simţi nevoia de a-i atinge sânii, cu pasiune în ochi. Celeste gemu încet în clipa în care el o întinse pe canapea.

Începu să-i mângâie pielea catifelată sărutând-o. Ar fi vrut să se bucure de trupul ei frumos.

Plăcerea pe care o simţi fu dulce, bine-venită, dar şi periculoasă iar trupul ei se arcui în aşteptare. Deveniră o singură fiinţă.

Gabe experimentă o gamă de senzaţii…

Deschise ochii, trezindu-se brusc. Se ridică în capul oaselor, confuz, amintindu-şi visul. Se privi în oglindă, realizând că fusese un vis dureros, pe care era mai bine să nu şi-l amintească. În acelaşi timp îi era teamă să-l uite.

Scutură din cap, încercând să înţeleagă ceva. Cum va reuşi să reziste alături de ea în cele două săptămâni în care vor lucra împreună?

Gabe realiză că avea o problemă.

***Capitolul* 7**

— Mulţumesc tuturor celor care au sunat la postul nostru, cu mesaje de Sf. Valentin. Continuaţi să vă gândiţi la persoana iubită şi transmiteţi mesajul. Gabe Freeman vă oferă un ultim set de melodii preferate. Vă aştept mâine

dimineaţă la aceeaşi oră.

Răsuflând uşurat că scăpase, Gabe căscă, apoi se duse la biroul lui Shelley să-şi ia corespondenţa, obosit peste măsură de noaptea în care Celeste îi apăruse în vis de multe ori.

Îşi slăbi puţin cravata, sperând că va putea să mai rezolve din probleme înainte de apariţia Celestei.

— Am venit mai devreme, auzi glasul ei chiar în clipa aceea.

Se întoarse şi o văzu stând pe canapea. Imediat fruntea i se acoperi de broboane de transpiraţie. O privea şi-şi amintea visul din noaptea trecută. Celeste purta o rochie bleu prinsă pe umeri, iar el se duse repede cu gândul la clipa în care dacă i-ar desface bretelele, rochia i-ar cădea la picioare…

— Se pare că nu eşti într-o stare prea bună. Să revin mai târziu?

— Nu, nu, nici vorbă. M-ai luat prin surprindere, atât. Continua s-o privească, de fapt să-şi imagineze cum s-ar fi finalizat acel vis obsedant. Apoi îşi scoase batista, ştergându-şi fruntea.

— Ţi-am ascultat emisiunea în timp ce făceam prăjiturile, zise ea; de data asta mi-a plăcut ce ai spus. Ai renunţat la sarcasm şi remarcile caustice. Şi ca rezultat, mesajele au fost mai multe şi mai sincere.

— Asta ne va îngreuna munca, va trebui să alegem dintr-un număr mult prea mare.

Celeste îi zâmbi.

— Eşti gata să abordăm mesajele?

Gabe încuviinţă. Recunoscu ceea ce evitase până atunci: că-i făcea plăcere să lucreze alături de ea.

***

— Eşti sigur că asta nu te deranjează? îl întrebă Celeste, înscriindu-se în trafic. Trecuse o săptămână şi livrarea de buchete şi prăjituri mergea foarte bine.

— Nici vorbă, ne facem datoria cu prisosinţă. Celeste

îl privi lung.

— Mă bucur că nu trebuie să mă întorc la birou, la sfârşitul zilei, mai ales. Merseră de-a lungul coastei o vreme, apoi Celeste o luă pe o stradă lăturalnică. Se aflau într-un cartier de căsuţe modeste.

Celeste opri camioneta.

— Atelierul este în casa ta? întrebă el intrigat.

— Este o casă închiriată de mama. Cea mai mare încăpere este bucătăria. Gabe se uită împrejur. Era o căsuţă ca de poveste, cu straturi de flori în faţă şi gardul vopsit în alb.

— De când locuieşti aici? o întrebă Gabe.

— De vreun an, şi-mi place tare mult. Este aproape de mare, bate briza… Kay şi fetele sunt aproape de mine.

Gabe privi în direcţia indicată de ea. Căsuţa vecină semăna dar era ceva mai mare, avea mai multe straturi de flori.

Celeste intră în curtea casei sale, unde o pisică se tolănise leneşă la soare, printre tufele de trandafiri.

— Ei, Tiger, trezeşte-te, zise ea. Pisica deschise ochii, se întinse, apoi sări să alerge pe treptele casei. Când ajunse acolo odată cu Celeste, începu să se frece de picioarele ei, torcând.

Celeste i se adresă lui Gabe:

— Vrei să intri, sau rămâi în grădină?

— Da, o să stau puţin aici, zise el, oceanul este grozav la ora asta. Deodată simţi că nu vrea să mai vadă casa Celestei – i se păru un loc prea intim, numai al ei.

— Va trebui să insişti ca pisica asta să-ţi elibereze scaunul! Dacă ţi se pare prea cald, intră, îi strigă ea, eu voi fi în bucătărie.

— Mulţumesc, dar prefer să stau aici, zise Gabe, uluit de frumuseţea grădinii. Tiger îi sări în braţe.

Nu era de mirare că ea era mereu bine dispusă. Trăia într-un mic paradis, cine n-ar fi fost mulţumit?

Tiger, care renunţase să-şi mai ascută ghearele pe pantalonii lui, sări lăsându-şi perii pe el. Cu toate astea era o pisică simpatică. Pisicile sunt fiinţe foarte simple, se

gândi el; îţi comunică fiecare dorinţă, fiecare nevoie. Mai uşor de înţeles ca femeile, îşi spuse el.

Celeste avea de luat din bucătărie două cutii cu prăjituri.

Deodată, observă că-i tremurau mâinile şi era cam nervoasă. Încercă să se calmeze, rezemându-se de masă. Nu suporta starea de încordare pe care o simţea. Deschise ochii şi privi în jur. Era bucătăria ei. Niciodată nu crezuse că se va simţi atât de bine în această încăpere, departe de sălile de şedinţă, de cinele de afaceri, de şedinţele de vânzări.

După ce renunţase la slujbă, lucrurile începuseră să se deruleze foarte simplu. Îi făcuse plăcere chiar să amenajeze bucătăria, să cumpere două aragaze noi, performante, restul dotărilor.

Ajunsese să se îndrăgostească de această bucătărie, unde petrecea aproape tot timpul. Un colţ era transformat într-un mic birou, dotat cu calculator, fax.

Verifică încă o dată comanda, încruntându-se.

Gabe o urmărea din cadrul uşii. Nu aşa se aşteptase să arate bucătăria ei. Parcă era dintr-o revistă de interioare, frumos decorată, totul se afla la locul potrivit. Era un loc minunat, de unde ea putea să-şi deruleze afacerile.

Pentru că nu voia s-o întrerupă, căută singur baia, abţinându-se să arunce o privire în treacăt în dormitorul ei. Uşa dulapului era deschisă aşa că nu putu să nu observe numărul mare de costume elegante, atârnate pe umeraşe. Bluzele asortate se aflau în imediata vecinătate. Pe podea se aflau pantofii şi poşetele asortate. Văzu şi rochiile pe care obişnuia să le poarte Celeste viu colorate, eşarfe de tot felul, sandale asortate.

Închise uşile dulapului, fără să ştie de ce făcuse asta. Poate voia ca ea să nu se simtă deranjată că văzuse prea mult. Oare aflase secretul ei?

Gabe reveni cu paşi repezi la bucătărie, unde Celeste aplica celofanul pe cea de a doua cutie, cu mişcări experte.

— Sunt aproape gata, îi spuse ea, uitându-se la

ceasul de pe perete.

— Nu-ţi face probleme.

— Dacă iei una din cutiile astea am putea pleca, îl anunţă Celeste.

Gabe o luă pe cea mai mare şi ieşi. Pisica cea leneşă îşi reluase locul şi deschise un singur ochi când văzu că stăpâna ei încuie uşa de la intrare.

— Sper că Tiger nu ţi-a făcut probleme!

— Ba chiar deloc! îl ai de mult timp?

— De fapt, a apărut la câteva zile după ce m-am mutat. După ce i-am dat puţin lapte, n-am mai scăpat de el.

— A ştiut să se orienteze! exclamă Gabe, întrebându-se ce se afla oare în spatele imaginii de femeie simplă care-şi petrecea timpul în bucătărie, pe care-l afişa ea. Ce era cu acele costume foarte elegante? Care era adevărul despre Celeste?

— Următoarea oprire va fi la un magazin de muzică numit Anderson.

Gabe se uită pe listă.

— O iei pe strada 94 apoi pe cinci, o îndrumă el.

— Gabe, tu cunoşti prea bine acest oraş!

— Pentru mine, San Diego nu are prea multe secrete, zise el. Am lucrat în timpul liceului la acest magazin Anderson.

— Îl cunoşti pe câştigătorul mesajului, Richard Anderson?

— Da, era şeful meu pe atunci. Când ajunseră, Celeste îi spuse:

— Vrei să rămâi la camionetă?

— Glumeşti? N-aş pierde această întâlnire pentru nimic în lume!

Gabe luă cutia cu motive florale, aşteptând-o pe Celeste să-l ajungă din urmă, după ce încuiase portiera maşinii. Dintr-odată, ea deveni nerăbdătoare să-l cunoască pe domnul Anderson.

Intrară în magazin şi Celeste văzu un bărbat cu părul alb, cu ochelari aşezaţi pe nas, bătrâneşte. Domnul Anderson ridică privirea.

— Uitaţi-vă câteva clipe prin magazin, voi veni imediat, le spuse el, reluând discuţia cu unul din clienţii din magazin.

Celeste privi în jur. Văzu acolo două piane, alte instrumente, cărţi despre muzică, partituri, metronoame.

Magazinul avea de fapt două încăperi despărţite printr-o arcadă. Într-o parte erau CD-urile, în alta discuri vechi.

Celeste îl lăsă pe Gabe la uşă, şi pătrunse în zona CD-urilor, observând acolo nume de cântăreţi dispăruţi, colecţii de bluesuri, albume de cântece americane.

Se uită după Gabe. Acesta îl privea pe domnul Anderson cu un zâmbet, care-i punea în evidenţă gropiţele.

— Ce pot face pentru voi? îi întrebă domnul Anderson.

— De fapt, începu Celeste, noi avem ceva pentru dumneavoastră, zise ea punând cutia în faţa lui. Reprezentăm postul de radio KGLD şi vă aducem acest dar. O doamnă, numită Eloise a sunat la linia de mesaje şi a câştigat.

Domnul Anderson zâmbi din nou.

— Este soţia mea, le explică el. Gabe, n-am mai aflat nimic despre tine, în ultimul timp.

Gabe, aflat faţă în faţă cu acel domn trecut de şaptezeci de ani, realiză că trecuseră foarte mulţi ani de când nu mai venise prin acest magazin. Ce-ai mai făcut, Gabriel? Ce face familia ta? Continua să întrebe domnul Anderson.

— Sunt bine cu toţii.

— Sper că toţi fraţii s-au căsătorit şi părinţii tăi au o mulţime de nepoţi, de care să se îngrijească.

— Aproximativ, răspunse Gabe.

— Aşadar, lucrezi la postul de radio? Eloise îl ascultă mereu, eu prefer clasicii. Dar tu te-ai perfecţionat în domenii mai interesante şi ai lăsat să se irosească talentul tău muzical. Şi dumneata, tânără doamnă? întrebă domnul Anderson.

— Eu fac prăjituri, răspunse Celeste cu simplitate.

Gabe îşi drese glasul.

— Probabil ar cam trebui să mergem… Celeste îl întrerupse.

— Spuneţi-mi, domnule Anderson, cum era Gabe la vremea aceea? îşi vedea de treabă?

— Era un angajat de nădejde, ştia să se poarte cu clienţii; eram convins c-ar putea vinde şi un eschimos africanilor. Ştia să cânte la pian. Iar eu l-am învăţat notele, să citească o partitură. Gabe, îţi aminteşti partitura asta? N-ai apucat s-o termini. Este o bucată bună şi cred c-ar trebui să-ţi dai silinţa s-o finalizezi într-o zi. Ar fi păcat să n-o faci.

Capitolul 8

— Aşadar, acesta îţi este secretul! zise Celeste.

După ce plecaseră de la magazinul de muzică, niciunul nu scosese o vorbă.

— Am ştiut, mai precis am simţit că ascunzi ceva, dar n-am crezut că este vorba despre un talent.

Gabe continua să admire peisajul pe care-l străbăteau. Era mai bine să schimbe subiectul, să nu ajungă până în momentul în care va fi obligat să-i răspundă. Dar se trezi dintr-odată dornic să i se destăinuiască.

— Nu m-am mai gândit de mult timp la magazinul domnului Anderson, nici la muzică. Oftă. Acest domn m-a influenţat în bine la vremea aceea. El ştia cât de mult mi-aş dori să lucrez în domeniu. Mă plătea foarte bine, iar eu făceam totul pentru a nu-l dezamăgi. Datorită lui mi-am putut cumpăra haine pentru a merge la şcoală. Purtasem până atunci lucrurile care rămâneau de la fraţii mei mai mari.

— Cu mine, lucrurile au stat tocmai invers! oftă Celeste. Ai mei îmi cumpărau multe haine, dar ceea ce considerau ei potrivit pentru vârsta mea, iar eu tânjeam după ceva modern. Îmi amintesc şi acum ziua în care mama a descoperit Cosmopolitanul sub plapuma mea.

Gabe încuviinţă.

— Părinţii par nişte creaturi ciudate în mintea oricărui adolescent. Iar domnul Anderson părea să înţeleagă despre mine lucruri pe care eu nu reuşeam să le înţeleg. Mi-a fost mentor.

— Mi s-a părut şi acum că a ţinut la tine. Gabe încuviinţă.

— A fost un muzician talentat. La sfârşitul săptămânii, după ce închidea magazinul, mai rămâneam şi el îmi cânta. Mi-a dat şi lecţii de pian. Ar fi putut deveni un pianist cunoscut, dar după cum spunea, avea prea multe guri de hrănit.

— Crezi că regretă că nu şi-a urmat visul?

— Nu ştiu, dar eu am regretat. În acelaşi timp, a ajutat foarte mulţi copii ca mine să-şi găsească drumul în viaţă, să îmbrăţişeze cariera muzicală. Cum ar putea să regrete?

— Este foarte important să ai un îndrumător bun în viaţă, zise Celeste. Uite, eu n-am luat în seamă sfaturile mamei până anul trecut. Am avut de învăţat atâta de la ea; trebuia doar s-o ascult. Important este să-ţi găseşti echilibrul în viaţă, să-ţi faci datoria, dar să-ţi urmezi şi pasiunea.

Privind pe fereastră, Gabe observă că se aflau aproape de postul de radio şi n-ar fi vrut să termine discuţia cu Celeste.

— N-am chef să mă întorc la radio, murmură el.

— Poftim?

— Este vineri după-amiază şi am muncit din greu toată săptămâna. Ai fost vreo dată la Craig’s Crab? Am putea merge acolo după ce faci ultima livrare. Sună tentant?

Celeste îşi muşcă buzele fără a-şi lua ochii de la banda pe care trebuia să se înscrie. O voce interioară îi spunea că trebuie să refuze, iar alta că o conversaţie şi un pahar de Margarita nu i-ar strica…

***

Li se aduse o tavă cu cocteiluri din care Gabe luă două pahare cu Margarita.

— Mai doriţi ceva? întrebă chelnerul.

— Deocamdată nu, mulţumesc, zise Gabe, ridicând paharul.

Celeste se simţea un pic nesigură că acceptase; poate că nu era bine.

— Ridic paharul pentru echipa de mesaje de Sf. Valentin.

Celeste zâmbi simţindu-se dintr-odată mai bine, mai detaşată.

— Ei, Gabe! se auzi o voce.

— Salut, Charlie! Cum îţi merge afacerea?

Celeste se întoarse şi văzu un bărbat îmbrăcat sport, dar cu haine de firmă, iar Celeste se felicită că se detaşase de o astfel de lume, în care nu se simţise niciodată în largul ei.

Bărbatul care-l strigase pe Gabe era de mai multă vreme în bar şi o privi pe Celeste, adresându-i-se.

— Gabe lucrează optzeci de ore pe săptămână. Lumea spune că la patruzeci de ani va fi deja milionar.

Celeste îl privi pe Gabe. Nu ştia dacă asta îşi dorea el. După ce petrecuse cinci zile în compania lui, se îndoia că acesta ar fi fost adevărul. Îl privi cu multă atenţie. Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai relaxat părea. Zâmbea mereu, arătându-şi gropiţele din obraji.

— La ce te gândeai, Celeste? o întrerupse el.

— Nu ştiu ce să cred. Chiar îţi doreşti stilul de viaţă despre care vorbea Charlie?

Gabe se rezemă de spătarul scaunului, luat prin surprindere de observaţia ei.

— Am impresia că Margarita are un efect benefic asupra ta… Celeste îl privi cu capul lăsat într-o parte.

— Dacă vrei adevărul, până la începutul acestei săptămâni, am crezut că asta-mi doream. Acum… nu mai sunt atât de sigur…

Celeste întinse mâna după pahar.

— Acum ştii ce vrei, Gabe Freeman?

El îi evită privirea. Zgomotul din bar era în creştere. Observă dintr-odată că la Craig nu mai veneau aceiaşi oameni pe care-i cunoştea; parcă erau indivizi cu mai mulţi bani, mirosind a parfumuri scumpe, îmbrăcaţi cu haine costisitoare… nu mai fusese de câtva timp aici din cauza lui Jillian, care venise o singură dată şi la cinci minute începuse să se plângă de zgomot.

— Nu-mi răspunzi, Gabe? insistă Celeste.

— O să-ţi răspund, zise el privind-o de parcă atunci ar fi descoperit ceva. Se trezi dintr-odată prinzându-i mâna în palmele sale, cu blândeţe. Oare ea ce-şi dorea?

Celeste trase aer în piept. Nu-şi retrase mâna, deşi asta ar fi trebuit să facă. Nu putea să nu se bucure de căldura, de forţa degajată de mâna lui Gabe.

Auzi o voce interioară spunându-i că acest bărbat îi era interzis şi nu trebuia să aibă cu el nici măcar acest contact. Îşi retrase mâna, întinzând-o după pahar.

Gabe continua s-o privească, dar în ochii lui nu putea citi prea mult.

Celeste îşi drese glasul.

— Închin acest pahar succesului campaniei de Sf. Valentin derulată de KGLD, ca şi celui mai nou DJ din San Diego. Spera că vorbele ei să-l readucă la realitate. Aveau doar o relaţie de lucru şi aşa trebuia să rămână.

Gabe încuviinţă, pierdut în gânduri.

— Fie ca undele radio să continue efectul benefic pe care-l au asupra mea, zise el golind paharul.

Plecară, iar pe drumul de întoarcere spre postul de radio, nu mai scoaseră o vorbă.

— Ne vedem luni, zise Celeste când Gabe coborî.

El o privi lung, fără a realiza ce-l determinase să-i ia mâna la bar.

— Exact. Îţi doresc un weekend plăcut. În loc să urce în biroul său, se îndreptă spre maşina sa lăsată în parcare.

Jillian se afla la fereastra biroului său, cu braţele strânse la piept şi-l văzu pe Gabe coborând din camioneta Celestei.

— Când m-ai întrebat de Gabe, am crezut că ţi-a spus

că se afla la barul lui Craig, auzi ea.

Jillian se întoarse şi-l văzu pe unul dintre agenţii de vânzări, Keith, care venise de puţin timp la postul de radio. Era tânăr şi atrăgător. Îi făcuse o foarte bună impresie tatălui ei.

— Era singur sau…

— Cred că era cu vreun sponsor sau… păreau foarte apropiaţi…

Jillian se forţă să nu facă niciun comentariu.

— Unde iei cina? îl întrebă ea.

— Mă gândeam să încerc un restaurant franţuzesc nou. Ai vrea să mă însoţeşti?

Jillian îi zâmbi.

— De ce nu?

Îl urmă pe Keith, apoi se opri la biroul lui Shelley:

— Poţi să-i spui tatălui meu că voi lipsi restul zilei? Keith îi deschise uşa, îi făcu loc să treacă, apoi se întoarse şi-i făcu cu ochiul lui Shelley.

***

Celeste se afla cu Kay pe plaja goală, la această oră. Acceptase invitaţia lui Kay de a petrece ziua cu ea şi fetele pe plajă, la Coronado.

Celeste ridică faţa spre cer. Bătea o briză uşoară, iar soarele de februarie era destul de cald şi plăcut, astfel îl simţea pe braţele-i goale. Purta o rochie de bumbac albastru. Îşi prinsese părul la spate, doar câteva şuviţe îi cădeau liber pe lângă urechi.

Trase aer adânc în piept, bucurându-se de compania lui Kay şi a fetelor.

Era o atmosferă senină. Kay nu spunea nimic, imaginându-şi că amica ei avea nevoie de linişte. Dar după câteva minute, renunţă la tăcere.

— Ei bine, Celeste, vrei să vorbim despre cazul tău? Celeste o privi lung.

— La ce te referi?

— La ceea ce te afectează atât, răspunse Kay. Nu te-am văzut niciodată atât de melancolică. Mi se pare că ai revenit la starea aceea de durere… nu? Se întâmplă uneori…

Celeste era uimită de intuiţia lui Kay. Avea noroc să se bucure de o astfel de prietenă.

— Kay, îţi mulţumesc că eşti aici cu mine şi mai ales, pentru mine.

— Nicio problemă, pentru asta sunt prietenii.

— Sunt destul de confuză…

— Gabe?

Celeste încuviinţă.

— Ori nu-l interpretez cum ar trebui, ori trimite mesaje confuze.

— Ar putea fi şi una şi alta, zise Kay.

— E adevărat, răspunse Celeste, dar poate eu am fost prima care i-am trimis mesaje confuze.

— Ca de exemplu?

— Este un bărbat foarte plăcut, cu care te poţi împrieteni repede. Săptămâna a trecut foarte uşor pentru noi doi. Am fost prietenoasă, dar n-am realizat când am depăşit măsura, poate.

— N-am înţeles prea bine, zise Kay, hai s-o luăm de la început. Ce simţi pentru el?

— Te referi la colaborarea noastră, sau la planul personal? întrebă Celeste.

— La colaborare, mai întâi.

— Este un profesionist. L-am ascultat în fiecare dimineaţă, în timp ce făceam prăjituri. A fost foarte atent şi receptiv faţă de ascultători.

— Iar la birou?

— Lumea pare să-l placă. Dar devine o altă persoană când sunt mulţi oameni în jur.

— De exemplu?

— Şeful lui. Nu mă înţelege greşit, l-am văzut cum reacţionează în prezenţa acestuia. Îşi ia slujba în serios, poate prea în serios.

— Şi ce vezi rău în asta?

— Nimic. Cu toate astea, simt că-şi doreşte altceva. Îmi aminteşte de ceea ce am lăsat eu în urmă, dorinţa de a fi prima în toate, cu orice preţ.

Kay se încruntă.

— Şi cu iubirea de la postul de radio?

Celeste oftă. Nu era sigură c-ar fi vrut să-şi pună întrebări legate de sentimentele ei faţă de Gabe. Nu-i era deocamdată prea clar nici ei.

Capitolul 9

Gabe se afla în faţa casei părinţilor săi. Intră, ştiind că aceştia vor fi surprinşi să-l vadă, pregătit pentru exclamaţiile lor de bucurie.

Ca de obicei, Jillian găsise o scuză pentru a scăpa de masa la familia Freeman. Îi sugeră să se ducă singur.

Jillian fusese cam rece cu el toată săptămâna, anulase chiar şi întâlnirea de sâmbătă seara, pretextând că simţea cum o va cuprinde una dintre acele teribile migrene de care suferea adesea. Îi mai spusese că intenţiona să se culce devreme.

Gabe fusese fericit că scăpase şi petrecuse o seară liniştită acasă, citind sau uitându-se la video. Seara o sunase să vadă cum se mai simte, dar telefonul ei fusese permanent ocupat.

Se gândi că nu pusese bine receptorul în furcă, dar era puţin probabil. După ce-şi puse mai multe întrebări la care nu găsi un răspuns mulţumitor, decise să petreacă seara singur.

Oricum, trebuia să treacă pe la familia sa pentru aniversarea surorii sale Mary, căreia îi cumpără un buchet frumos de flori. Se întrebă ce altceva mai putea cumpăra şi se simţi ciudat. Se ducea totuşi la familia sa. Familie care-i lipsise în ultimul timp şi care era sigur că-i dusese dorul.

De multe ori îşi promisese să-şi facă timp pentru ei, dar dat fiind că Jillian nu-i suporta familia, se mulţumise să n-o forţeze să facă ceva neplăcut. Cu toate acestea, îşi spuse că Jillian va trebui să se obişnuiască să meargă în familia lui, altfel va merge singur. Nu mai avea de gând să

piardă niciun eveniment din viaţa familiei sale. „Viaţa este prea scurtă”, îşi spuse el, „pentru ca să nu ne bucurăm de membrii familiei”.

De cum ajunse, Gabe îşi luă din frigider câteva beri reci, slab alcoolizate.

— Ei, ia te uită cine a venit! Dragul meu frate! Florile sunt pentru mine?

Gabe oferi buchetul surorii sale.

— Mary, cât ai împlinit?

— Nu mai face glume pe tema asta, eşti doar cu cinci ani mai mic!

Gabe începu să râdă.

— Spune-mi ce-ţi mai fac copiii, Marry? o întrebă el. Cum merg cu şcoala?

— Sunt la şcoala de stat din oraş. Matt este implicat într-un program medical, iar Marsha nu s-a decis dacă să devină actriţă sau profesoară. Şi s-a şi îndrăgostit. I-am spus că n-aş suporta să devin bunică la patruzeci şi cinci de ani!

Gabe scutură din cap. Realiză că atunci când sora sa avea vârsta lui, fiii acesteia îşi luau permisele de conducere.

— Ţie cum îţi merge, frate? îl întrebă Marry. Nu te mai încrunta aşa, este ziua mea!

Gabe zâmbi.

— La mulţi ani, Marry.

— Eşti pregătit de petrecere?

El încuviinţă şi ieşiră în curtea casei, unde tatăl lor făcuse un grătar. Toţi ai casei se aşezaseră în jurul mesei. Tatăl ridică privirea spre fiul său.

— Ai sosit la timp, fiule. Nu vrei să mă ajuţi cu fripturile? Gabe duse bucăţile de friptură la masă, apoi se aşeză lângă mama sa.

— Fiule, Jillian n-a venit cu tine?

— Are migrenă, ca de obicei, răspunse Gabe. Spera ca această informaţie să fie de ajuns.

Gabe se trezi curând amuzându-se alături de familia sa, discutând despre politică, vreme, fotbal. Îi păru bine c-

a venit la ei.

După ce bărbaţii intrară în casă să se uite la meci, Gabe rămase pe verandă să-şi ajute mama să strângă masa. După ce terminară, făcură cafea şi începură să discute.

— Am ascultat toate mesajele de Sf. Valentin, începu mama şi voiam să te întreb ceva. Ai anunţat că unul din câştigători este domnul Anderson, de la magazinul de muzică.

Gabe încuviinţă.

— Ar fi trebuit să-l vezi, mamă! A îmbătrânit mult, se mişcă foarte încet, dar când am intrat în magazin m-am simţit de parcă n-aş fi plecat niciodată de acolo.

— Anderson este bătrân, zise ea. O să simţi şi tu curând că începi să îmbătrâneşti.

Gabe îşi privi mama cu atenţie. Cu toate că obrazul îi era neted şi frumos, ridurile se cam accentuaseră la colţurile ochilor. Părea puţin obosită, dar era fericită.

— Gabe? zise mama. Vrei să-mi vorbeşti despre Celeste?

— De ce te-ar interesa, mamă?

— Este o femeie specială. Nu crezi?

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, mamă.

— Îmi amintesc ziua în care aţi venit aici. M-am întrebat dacă nu cumva este ceva între voi. Nu vrei să discutăm pe tema asta?

Gabe era uluit. De ce ar fi crezut mama că era ceva între el şi Celeste?

— Este normal să ai reţineri; se apropie data nunţii. Eu şi tatăl tău am anulat la început data stabilită pentru căsătoria noastră. Am aflat că a ieşit cu prietenii într-o noapte şi apoi n-a sunat câteva zile. Iar eu mi-am închipuit ce este mai rău.

— Şi ce se întâmplase?

— Asta este problema noastră! Trebuie totuşi să te fac atent; să ştii ce vrei!

— Jillian este femeia potrivită pentru mine, ne înţelegem bine. Mă ajută cu slujba… cred că este o alegere

bună, mai ales că lucrăm în acelaşi domeniu şi astfel poate să înţeleagă ce înseamnă o slujbă ca a mea.

— Dar Jillian nu te poate face să râzi, nu te poate uimi prin nimic. Te face să te simţi mai bun, mai adevărat doar pentru că lucrează cu tine?

Gabe îi evită privirea. Cuvintele mamei erau pline de adevăr şi-l luaseră prin surprindere.

— Vreau doar să fiu sigură că faci ceea ce trebuie, căsătoria este un lucru serios, cu adânci implicaţii.

— Mulţumesc pentru sfaturi, mamă, zise Gabe, apoi se ridică: aş vrea să plec acum.

— Şi eu îţi mulţumesc c-ai venit, Gabe. A însemnat mult pentru sora ta, pentru mine şi tatăl tău.

Gabe îşi sărută mama şi porni spre încăperea în care ceilalţi membri ai familiei urmăreau entuziasmaţi meciul. Domnul Freeman ridică privirea.

— Gabe pleacă, anunţă el, făcându-i pe ceilalţi să renunţe la faza de gol pe care o urmăreau cu sufletul la gură. Gabe dădu mâna cu fiecare bărbat apoi le îmbrăţişă pe femei.

— Mă bucur că te-am văzut, fiule, zise domnul Freeman. Data viitoare s-o aduci şi pe logodnica ta. Trebuie să se obişnuiască în familia noastră.

Gabe încuviinţă ştiind prea bine că Jillian nu se va obişnui niciodată cu familia lui, sau cel puţin nu va ajunge să se simtă niciodată bine în compania lor.

Jillian fusese foarte exactă în prezentarea dorinţelor şi aşteptărilor ei legate de această căsătorie. Iar el ştiuse asta tot timpul. Ştiuse şi impactul ce-l va avea căsătoria asupra carierelor lor. Oftă. Rămase în maşină câteva momente, cu mâinile sprijinite pe volan, neştiind încotro să pornească. Apoi dădu drumul motorului. O luă spre plajă.

***

— Hei, Celeste!

Celeste se întoarse să vadă cine o striga. Era Kay, pe care o lăsase în urmă cu fetele ei, să ridice castele de

nisip. Kay se îndrepta spre ea, dar nu era singură. De la distanţă, Celeste nu putea distinge persoana. Nu era amicul ei, Jack, un bărbat înalt şi solid. Clipi de câteva ori până ce acele două persoane ajunseră mai aproape şi inima începu să-i bată dintr-odată mai tare. Era Gabe Freeman.

— Uite pe cine am adus! exclamă Kay, fericită. Am făcut o prinsoare cu Gabe, aşa că va trebui să mă asculţi!

Celeste ridică sceptică din sprâncene.

— Ceva anume, nu ştiu ce, mă face să cred că n-o să-mi placă, zise ea privind-o pe Kay.

— Haide Celeste, nu mai fi atât de lipsită de entuziasm. A venit Jack cu nişte bilete la un spectacol, la Cats; ştii că abia aşteptam să-l văd.

— …şi ai nevoie de baby sitter, presupun…

— Aşa este, iar Gabe mi-a spus că-ţi va ţine companie cu mare plăcere, continuă Kay. Am comandat deja pizza, aşa că nu poţi să ne refuzi.

Celeste încercă să-i comunice din priviri că nu era prea entuziasmată de situaţie, dar nu reuşi decât s-o facă să râdă.

— Bine, bine, chiar vrei să ajuţi la îmblânzirea celor trei mici monştri?

— Mi s-au părut trei fetiţe frumoase şi cuminţi, zise Gabe.

— Da, este normal să i se pară aşa pentru că fetele i-au furat deja minţile, zise Kay, în special Angela. Le-am făcut baie deja, aşa că vor trebui culcate la opt.

Celeste încuviinţă. Nu putea să refuze, dar gândul de a-şi petrece sâmbăta seara cu Gabe nu era tocmai un weekend perfect, mai ales după o după-amiază în care devenise tot mai conştientă de nefericirea ei. Şi în prezenţa lui se simţea foarte vulnerabilă.

Kay sări în sus de bucurie şi dădu să plece.

— Trebuie să sar sub duş, o anunţă ea şi să mă fac frumoasă; toate astea într-o jumătate de oră. Fetele sunt la tine acasă, urmăresc o casetă video.

Celeste o urmări cu privirea, apoi se concentră

asupra lui Gabe.

— Eşti nervoasă? o întrebă el.

— Nu, sunt nişte copile cuminţi şi educate. Dacă le pun o casetă cu desenele lui Disney n-am probleme. Dar cu tine ce este pe aici? Erai în trecere şi n-ai mai scăpat de

Kay?

— Ar fi mai bine să mergem la tine acasă, Celeste, zise el.

Se îndreptară în linişte spre casa ei, cea cu grădina plină de flori. Fără să ştie de ce, Gabe părea diferit. Purta blugi şi o cămaşă sport. Comparat cu felul în care arăta în timpul săptămânii, acum părea foarte relaxat şi neconvenţional. Aşa cum sunt oamenii obişnuiţi în weekend, se gândi ea. Iar părul îi stătea mai bine făcându-l să arate mai sexy.

În cele din urmă, Gabe îşi drese glasul.

— Am fost la ai mei, era ziua surorii mele, Angela, zise el. Apoi, m-am trezit dintr-odată că am o seară liberă. Maşina a luat-o direct spre plajă şi iată-mă.

— Bine, o să accept explicaţia asta, deocamdată. Când deschiseră uşa, Tiger le sări în braţe.

— Pisoiule, unde am ajuns? Gabe se opri să scarpine spinarea pisicului, care închise ochii începând să toarcă. „Ce naiba caut aici?” se întrebă el.

După ce plecase din casa părinţilor săi, fără să-şi dea seama, se îndreptase spre casa Celestei. Simţea ceva ciudat – o combinaţie de teamă, încântare, mulţumire de sine şi curiozitate.

— Iar tu, Tiger, să nu uiţi niciodată că deşi curiozitatea a ucis pisica, satisfacţia a adus-o la viaţă, oftă Gabe.

Intrară în casa Celestei. Mirosea frumos, a ciocolată, scorţişoară, vanilie, ceea ce-i dădea un sentiment greu de definit. Toată săptămâna, aroma prăjiturilor ei îl făcuse să aibă acei fluturi la stomac, pe care cei bătrâni îi identificau ca fiind semnul că era îndrăgostit de ea.

Se îndreptă spre bucătărie în loc să se ducă spre camera în care fetele se uitau la film şi observă că

bucătăria era ireproşabil aranjată, ordonată şi curată. Auzi paşii Celestei şi se întoarse în camera de zi. Un covor persan verde închis acoperea podeaua. Două fotolii verzi cu perne decorative. O sofa de piele se afla între ele.

Tablouri în acuarelă se aflau pe fiecare perete, iar într-un colţ, rafturi cu cărţi până la tavan. Într-un alt colţ se afla un pian.

— Păcat că n-a fost niciodată folosit. Gabe tresări auzind glasul Celestei.

— Poate vei cânta după ce se culcă fetele.

— Poate, zise el.

— Jack aduce pizza. Speră că eşti tot vegetarian.

— Da, n-ar fi rău… spuse Gabe.

Celeste scoase farfurii, şerveţele şi pahare. Auzi melodia care marca începutul casetei „Regele animalelor”, preferata fetelor.

Trase aer în piept, simţindu-se cam ciudat cu un bărbat în casă.

Capitolul 10

După ce termină şi a doua bucată de pizza, Angela se aşeză în poala lui Gabe. Începu să-i vorbească despre diferitele personaje ale desenelor animate pe care le urmărise, iar când veni vorba despre teribila soartă a lui Simba, îşi îngropă faţa în umărul lui.

Annie şi Anessa o încurcau pe Celeste. Aceasta le spuse:

— Bine, am înţeles că este târziu, Angela. Poţi termina ce ţi-a rămas mâine, după şcoală, draga mea.

Angela încuviinţă, cu braţele de gâtul lui Gabe, care o duse la culcare, în sacul de dormit unde gemenele dormeau deja.

Celeste opri aparatul, micşoră lumina, apoi închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea.

— Sper ca Jack şi Kay să se distreze la fel de bine cum ne-am distrat noi în seara asta.

Cu toate că Gabe ştia că ea făcea un efort să fie sarcastică, era şi o doză de adevăr în vorbele ei. Fusese în

total o seară plăcută pentru ei: mâncaseră pizza, urmăriseră reacţiile fetelor lui Kay la isprăvile personajelor din desenele animate, bucurându-se alături de ele. Gabe se simţise bine, liniştit şi se bucurase de seara aceasta.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă ea.

— Am crezut că acum când fetele s-au culcat, mă vei da afară imediat.

— Tot mai sper că vei inaugura acel vechi pian. Pereţii sunt destul de groşi, nu cred că le vei deranja pe fete.

— Nu ştiu dacă…

— Te întreb încă o dată, vrei să bei ceva?

Gabe ezită un moment, apoi încuviinţă. O urmări cum se îndreaptă spre bucătărie. Oftă clătinând din cap. Era mai bine să plece acasă.

Se aşeză în faţa pianului, un instrument vechi, dar foarte bine întreţinut. Ridică încet capacul şi atinse clapele. Închizând ochii, începu să cânte acea melodie pe care o cânta adesea domnul Anderson, surprins c-o reţinuse.

— Se numeşte cumva? îl întrebă Celeste.

Gabe se întoarse s-o privească. Celeste îşi despletise părul, se aşezase pe sofa cu picioarele strânse sub ea; era îmbujorată. Se vede c-o emoţionase cântecul.

— Este cântecul fără nume, răspunse el.

— Îl vei termina?

Gabe întinse mâna spre paharul din faţa sa, luă o înghiţitură, apoi clătină din cap.

— Sunt prea ocupat.

— Prostii, îl certă Celeste. Talentul muzical nu trebuie irosit.

— Vorbeşti ca domnul Anderson… zise Gabe.

— Nu ai pian acasă, nu?

Gabe clătină din cap, apoi goli paharul.

— Cred că este mai bine să plec. A fost o seară frumoasă, iar fetele dorm buştean.

Celeste oftă.

— Ne-am simţit bine cu toţii, aici. Când vru să-l

conducă, el o opri.

— Rămâi acolo, închid eu uşa. El ştia că nu era bine să se apropie prea mult de ea acum. Nu avea încredere în ceea ce simţea şi nici în capacitatea de a rezista tentaţiei de a o lua în braţe şi a o săruta. Urmări cum Celeste înclină din cap, muşcându-şi buzele de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Noapte bună, zise ea, ne vedem luni după emisiune. Gabe trase aer în piept şi puse paharul alături de al ei pe masă. Când se aplecă simţi parfumul ei; era ceva floral, plăcut, suav.

Ar fi bine să mai pot pleca acum, îşi spuse el.

— Noapte bună, Celeste, reuşi să îngaime şi ieşi.

Primul lucru pe care-l simţi fură mâinile lui. Zâmbi, apoi le prinse în palmele sale.

— Ţine ochii închişi, Celeste, murmură el.

— De ce? îl întrebă ea cu blândeţe.

— Acum, deschide gura.

Cu ochii încă închişi, Celeste deschise gura aşteptându-se la ceva dulce. Era o căpşună învelită în ciocolată, pe care o savură tot cu ochii închişi.

— Gata? întrebă Gabe.

— Mai ai?

— Eşti gata? insistă Gabe. Ea încuviinţă.

— Deschide gura din nou.

De data asta primi o trufă de ciocolată, puţin amăruie, care i se topi rapid în gură.

— Eşti gata? îl auzi din nou pe Gabe.

De data asta nu mai primi nici căpşune, nici trufe, ci o sărutare, care o făcu să se înfioare. Celeste îşi îngropă degetele în părul lui des, trăgându-l mai aproape.

Gabe îi presără sărutări pe ochi, faţă, buze, gât, umeri. Din nou, Celeste îl aduse mai aproape de parcă nu voia ca săruturile lui să aibă sfârşit. Se simţea transportată, incapabilă să se mişte.

Inima ei începu să bată tot mai tare, necontrolat…

Deodată nu mai simţi greutatea trupului lui şi simţi cum o lacrimă i se strecoară printre pleoapele închise.

Auzi o bătaie în uşă. Probabil este Gabe, îşi spuse ea şi după câteva secunde apăru capul lui Kay.

— Îmi pare rău, Celeste, ştiu că este cam târziu, am trecut să văd dacă totul este în ordine…

Celeste îşi înăbuşi un căscat.

— Fetele s-au comportat bine, ca de obicei. Intră dacă vrei.

Kay observă cele două pahare lăsate pe masă.

— Cum a fost? o întrebă.

— Un concert destul de bun, cred că de acum o să fredonez mereu melodiile ascultate în seara asta. Pot lăsa fetele să doarmă la tine?

— Sigur că da. De ce mă mai întrebi? Kay o privi lung.

— Nu-mi prea place ce mi se întâmplă, Celeste, mă îndrăgostesc tot mai tare de bărbatul ăsta.

— Mă uimeşti, Kay!

— De ce?

— După ce ţi s-a întâmplat cu soţul tău, mai crezi în dragoste?

— Jack este un om atât de bun!

— Ştiu; este bun blând, răbdător, nu seamănă de loc cu Kurt. Are o slujbă bună şi nu va trebui să-ţi faci probleme.

— Ştiu, dar dacă nu vom fi compatibili?

Celeste începu să clipească des. Nu era o întrebare la care s-ar fi aşteptat din partea lui Kay.

— Sper să depăşiţi problemele, dacă vor exista.

— Şi eu sper. Ştii Celeste, n-a mai existat un alt bărbat în viaţa mea în afară de Kurt. Ce se va întâmpla dacă…

— Kay, totul va fi bine. Nu te mai gândi la trecut, concentrează-te asupra lui Jack. Probabil şi el este la fel de îngrijorat ca şi tine.

Kay încuviinţă.

— Vreau ca totul să fie bine şi poate exagerez un pic, dar vreau ca relaţia noastră să meargă bine.

Celeste puse o mână peste palma prietenei sale.

— Celeste, cum a fost relaţia ta cu soţul tău? Celeste ezită.

— Cred că eram… compatibili. Ea închise ochii amintindu-şi ziua în care-l cunoscuse pe Wade. Eram amândoi atât de pasionaţi de carierele noastre… Ne-am cunoscut fiind colegi de birou.

Celeste îşi aminti când făcuse dragoste prima oară. La câtva timp după aceea, descoperise că Wade avea o altă iubită şi-i fusese cam greu să accepte asta, mai ales că-l luase altei femei. El reuşise parţial s-o convingă că nu era aşa, dar ea continuase să trăiască suferind.

— Îţi face plăcere să vorbim despre asta? o întrebă Kay.

— Acum, când am depăşit momentul, realizez că ne-am căsătorit pentru că ne era mai comod să fim la un loc. Eram amândoi atât de ocupaţi şi nici nu voiam să fim ţinta bârfelor de la birou.

— Vă iubeaţi? Celeste zâmbi.

— Când mi-am vizitat familia după primul an de căsătorie, mama m-a întrebat dacă sunt fericită şi atunci am realizat că mă măritasem pentru că acesta mi s-a părut următorul pas firesc pe care trebuia să-l fac. Fericirea conta mai puţin.

Kay oftă.

— Mi se pare cam ciudat…

— Ştiu. Când i-am spus mamei că ne-am căsătorit pentru că ne era bine împreună am ştiut că nu asta voia ea să audă.

— Ce simţi acum, când îţi aminteşti despre căsătorie? Te întristează?

Celeste nu răspunse imediat.

— Nu mă întristează. Nu pot totuşi să nu mă întreb că dacă am fi aşteptat, poate fiecare din noi ar fi găsit pe altcineva, poate dragostea adevărată…

Nu putu să nu se gândească la viaţa lor, mai ales dacă Wade ar fi fost sincer cu ea şi i-ar fi vorbit despre problemele de sănătate ale bărbaţilor din familia sa, care erau predispuşi spre infarcturi. S-ar mai fi măritat cu el

ştiind asta? Celeste nu mai ştiuse ce să creadă mult timp după moartea lui Wade, referitor la faptul că el nu-i spusese nimic în acest sens.

Uneori nu putea să nu retrăiască trecutul. Dacă ar fi ştiut adevărul despre el, ar fi insistat să se lase de fumat, l-ar fi dus mai des la doctor, l-ar fi ajutat să scape de stres, l-ar fi… Celeste scutură din cap ştiind că toate acestea ar fi fost inutile. Ce trebuia să se întâmple, se întâmplase, de altfel.

— Te simţi bine, Celeste? Ea zâmbi.

— Poate ţi se pare ciudat, dar mă simt foarte bine. Uneori mai sunt puţin nervoasă şi supărată pe el, dar, în mare, mi-a mai trecut…

— Mă bucur pentru tine, murmură Kay.

— Gata, Kay, te rog să te duci acasă chiar acum. Te aşteaptă un bărbat acolo. Nu-ţi face probleme în privinţa fetelor, voi avea grijă să mănânce bine la micul dejun.

Kay o îmbrăţişă.

— O să vin mâine dimineaţă la o oră rezonabilă să-ţi povestesc impresiile.

— Te aştept!

Kay plecă, iar Celeste se înveli la loc cu pătura groasă, iar ceasul sună ora unsprezece. Fusese o seară frumoasă, deşi frustrantă. Trăise o scenă magică, din care făcuseră parte Gabe şi fiicele lui Kay, o scenă perfectă de familie, pe care o aşteptase de mult timp, sperând că într-o bună zi se va întâmpla şi pentru ea.

Acum, nu mai era aşa de sigură. Optimismul începuse să se risipească. Avea deja patruzeci de ani şi n-o mai interesa să se mărite, să aibă o familie. Şi de fapt, îi plăcea viaţa ei aşa cum era. Avea chiar şi mici bucurii. Wade nu avusese grijă să încheie o asigurare de viaţă, aşa că era forţată să muncească. Mulţumesc, Wade, murmură ea în întuneric.

Continua să se uite spre colţul în care se afla pianul, pe care-l luminau razele lunii. Nu mai fusese folosit de mulţi ani. Era pianul bunicii şi rămăsese aici în casa de pe plajă, indiferent cine o locuise. Bunica obişnuia să cânte

adesea, dar fără să aibă un talent deosebit.

Se ridică de pe pat şi se aşeză la pian, atingând uşor clapele, amintindu-şi cântecul lui Gabe.

Era un cântec melancolic, suav. Acest bărbat nu era conştient de talentul său, îşi spuse Celeste încruntându-se.

Îşi spuse că va trebui să vorbească mâine cu el despre acest lucru. Fără să vrea, recunoscu astfel cât de mult aştepta să-l revadă.

Şi-l aduse în faţa ochilor, întrebându-se ce ar simţi dacă ar fi prinsă în braţe de acest bărbat.

Cu toate acestea, trebuia să fie conştientă de semnalele pe care le trimitea ea către Gabe. Căci el era, de fapt, un bărbat logodit, care urma să se căsătorească în curând.

Capitolul 11

— Iubitul meu merită un dar special de Sf. Valentin din mai multe motive: de fapt, se afla în spital chiar acum şi vreau să ştie că eu şi fiii noştri îi ducem lipsa. Este tot ce avem…

Gabe lăsă să se deruleze ultimul grupaj de melodii după acest mesaj. Bău şi ultima înghiţitură de cafea rece, în încercarea de a scăpa de nodul din gât provocat de acest mesaj. Vocea femeii fusese teribil de emoţionată şi de sinceră când lăsase acel mesaj să plece în eter către toţi ascultătorii din San Diego, care probabil vărsaseră o lacrimă pentru soţul acestei femei.

Era obosit şi nedormit. Când plecase de la Celeste, se dusese spre plajă, aşezându-se acolo pentru ca să-şi analizeze în linişte sentimentele şi emoţiile.

După acea lungă pauză, era mai mult ca oricând sigur de un singur lucru: era într-o stare de confuzie totală. Cu privire la slujba sa, la Jillian, la căsătorie, la viaţa sa şi mai presus de toate la Celeste.

— Mi-a plăcut emisiunea, Gabe, auzi vocea domnului Caufield, care-i întrerupse gândurile. În spatele lui se afla Jillian, care-l privea ciudat.

— Mulţumesc. Se pare că ascultătorii se bucură de

campania asta. A fost o idee bună.

Domnul Caufield ridică din sprâncene.

— Mă bucur că ai început să gândeşti ca mine, Gabe. Eram sigur că vei remarca meritele acestei campanii imediat ce va începe.

Gabe încuviinţă, zâmbind la aerul atotştiutor al viitorului său socru. Acesta nu mai intră în birou, îşi continuă drumul pe culoar, făcându-i loc fiicei sale.

— Jillian, cum mai este durerea de cap? o întrebă el încercând să pară detaşat. Din moment ce nu putuse să ia legătura cu ea tot weekendul, bănui că în mod deliberat luase receptorul din furcă, pentru a-l face să-şi facă probleme în privinţa ei.

— Mă simt mai bine acum, mulţumesc pentru întrebare. Ai avut un weekend plăcut?

Gabe încuviinţă, evitându-i privirea. Făcu un efort să nu-i spună că de fapt fusese unul minunat.

— M-am dus la ai mei duminică, era ziua surorii mele.

— plictisitor, ca de obicei?

Gabe ezită. Îl deranjă comentariul ei, dar realiză imediat că el îi permisese să gândească astfel, de fapt aşa obişnuise şi el să considere reuniunile de familie.

— A fost chiar plăcut. Jillian nu-i răspunse.

— Trebuie să plec acum spre camera de sunet şi să aleg câştigătorii de astăzi.

— Bine, zise Jillian, ne vedem mai târziu.

El o urmări cum pleacă şi i se păru că a citit dezamăgire în ochii ei.

***

— Eşti gata să începem cea de a doua săptămână? întrebă Gabe, aşezându-se lângă Celeste, care-l aştepta în cabină.

Celeste încuviinţă printr-un gest din cap.

Gabe alese câştigătorii zilei.

După un sfert de oră apăru Shelley.

— Dragilor, aţi ales mesajul pentru soţul care se află în spital? întrebă ea vârându-şi capul creţ pe uşă.

Gabe încuviinţă.

— Cum ai ghicit, Shelley? Da, l-am ales desigur pe acela, nu suntem insensibili, reacţionăm când ne impresionează ceva.

Shelley zâmbi.

— Am ştiut eu că eşti un tip romantic, Gabe. Uite, ţi-am adus prânzul.

Celeste îl privi. Părea mult mai relaxat acum, se gândi ea, comparat cu prima zi în care lucraseră împreună. Chiar şi cu secretara fusese prietenos.

Mâncară repede sandvişurile, luară adresele câştigătorilor şi se îndreptară spre camioneta Celestei.

Celeste ridică privirea spre cerul cam înnorat şi cenuşiu pentru a o face să creadă că vor avea parte de ploaie. Adusese nişte ambalaje de plastic să protejeze florile şi cutiile cu prăjituri, în caz de nevoie.

Gabe veni şi el la maşină, urmărind cum Celeste pune la punct detaliile primei livrări. Apoi ea îşi puse centura de siguranţă şi numai după aceea se întoarse spre el.

Gabe se prefăcu ocupat cu planul de livrări şi astfel Celeste avu răgazul să-l examineze. Ca de obicei, nu purta haină şi cravată, cămaşa îi era descheiată. Îşi trecu mâna prin părul de culoarea ciocolatei.

Celeste îşi aminti în clipa aceea visul ei, în care îşi înfipsese degetele în părul lui pentru a-l trage mai aproape de ea.

Gabe ridică privirea.

— Ar trebui să începem, mi se pare c-o să avem cam mult de mers astăzi.

Ea încuviinţă, şi dădu drumul la motor. Se simţea foarte bine cu el alături… aşa cum se simţise la fel de bine cu el şi fetele lui Kay. Fusese mult prea bine…

***

Livrarea prăjiturilor se desfăşurase bine, iar ultimul

câştigător locuia undeva spre est, unde se afla comunitatea Pine Valley.

Cerul continua să pară ameninţător, dar picăturile de ploaie nu se porniseră decât după ce făcuseră şi ultima livrare, la un cuplu în vârstă care locuia pe o proprietate izolată.

Păreau să aibă în jur de şaptezeci de ani acei bătrânei, îşi spuse Celeste, dar se comportau ca doi îndrăgostiţi. Mesajul fusese trimis de soţ, era de fapt un poem pe care-l scrisese pentru soţia sa, la prima aniversare a căsătoriei lor.

Erau versuri despre părul ei de aur, revărsat pe umeri, despre dragostea lui care nu va pieri niciodată; părea izvorât din inimă. De fapt, era uşor de văzut că acei doi bătrânei fuseseră sortiţi unul celuilalt.

Gabe zâmbi când bătrânul îl întrebă cum se face că unele femei devin mai frumoase odată cu trecerea timpului. Soţia lui roşi, ducându-şi la gură o mână ridată.

Înapoi în camionetă, stropii de ploaie începură să cadă cu violenţă. Celeste opri brusc.

— Nu prea am încredere în ştergătoarele mele; toarnă cu găleata. Ne oprim pentru o cafea?

— Este minunat! exclamă Gabe.

Celeste continua să cerceteze drumul, părându-i-se că la venire văzuse o cafenea în zonă.

O detectă în cele din urmă şi parcă în faţa acesteia. Era o construcţie în stil rustic, ridicată din buşteni, iar fumul se ridica dintr-un şemineu vechi. Locul arăta de parcă acolo ar fi fost dintotdeauna o cafenea.

Se aşezară într-un colţ şi comandară două cafele. Gabe puse între ei pe masă două cutii cu fursecurile aduse de la maşină.

— Am cam luat în greutate săptămâna trecută datorită fursecurilor tale, zise el, înghiţind două bucăţi pe nerăsuflate.

— Trebuie să te disciplinezi, atâta tot, zise Celeste, n-ai de ce să dai vina pe prăjituri.

Rămaseră în tăcere să-şi soarbă cafelele, ascultând

cum stropii de ploaie loveau geamul cafenelei. Celeste insistă să urmărească un strop care se detaşase de celelalte, prelingându-se pe fereastră mai repede la început, pentru ca mai apoi să piară fără veste. Se înteţise vântul, începură tunete frecvente, care se auzeau ca zgomotul făcut de un camion de mare tonaj, care trecea pe autostradă.

— Mă bucur c-ai văzut locul ăsta, îmi place aici, zise Gabe.

Celeste era de acord cu el. Şi ei îi plăcuse şi poate tocmai de aceea îl şi reţinuse. Îl privi pe Gabe zâmbindu-i:

— Nu pot să-mi iau gândul de la cântecul tău, zise ea.

— Şi eu am fost surprins că mi l-am amintit. A trecut multă vreme de atunci. El îi evită apoi privirea uitându-se pe fereastră.

— Aş putea să-ţi pun o întrebare personală?

Gabe încuviinţă, cu privirea asupra ploii care lovea în geam.

— N-ai vrut niciodată să te realizezi prin muzică? Să devii pianist, profesor de muzică sau compozitor?

Gabe ezită fiind nepregătit pentru un răspuns onest. Nici măcar nu se gândise să-şi concretizeze cumva cunoştinţele muzicale. Îşi aminti ce simţise când domnul Anderson îi spusese că are ureche muzicală şi că ar trebui să exerseze, ba chiar se oferise să-i dea lecţii.

Gabe renunţă să mai urmărească stropii de ploaie şi întâlni privirea ei.

— Cred c-am vrut să fac ceva mai serios, asta bănuiesc c-a fost. Când eram la colegiu, transmisiile radio mă fascinau, dar eu m-am păstrat în partea comercială a problemei.

— Şi crezi că este de-ajuns?

Gabe clipi de câteva ori. Până acum, nu revenise niciodată asupra deciziilor sale. Acum începu să se gândească dintr-odată la foarte multe lucruri.

— Dar tu, Celeste? Ce era cu acele costume în dulapul tău? El observă cum figura ei de obicei destinsă îşi schimbă culoarea. Apoi păli, iar ceaşca de cafea rămase

undeva la jumătatea distanţei spre gură. Ochii îi erau larg deschişi, buzele desfăcute.

— Uşile de la dulap erau deschise atunci când ne-am oprit acasă la tine, îi explică el. Ai avut o altă viaţă până acum? o întrebă el, curios să-i afle secretul.

Celeste duse ceaşca de cafea la gură şi luă o înghiţitură.

— Am lucrat la Agenţia Danielson. Eu şi soţul meu am fost directori executivi.

— Asta explică faptul că te-ai descurcat atât de bine la şedinţa cu reprezentanţii pentru vânzări. Toţi cei care lucrau în radio cunoşteau prea bine reputaţia agenţiei Danielson. Iar el îşi aminti brusc despre unul dintre directorii executivi ai agenţiei care prin muncă asiduă o adusese pe culmile de astăzi. Aşadar, Celeste care acum se ocupa de prăjituri, fusese director executiv.

— După moartea lui Wade, am început să mă gândesc dacă lumea afacerilor mai este o provocare pentru mine.

Gabe o invidie. Pentru el era o mare uşurare să fie sigur de ceva, se gândi el cu ochii aţintiţi asupra ceştii de cafea. Totuşi, nu-şi putea explica de ce pătra Celeste acele costume în dulap. Poate că nu era prea sigură de felul în care se schimbase viaţa ei, totuşi.

— Dar tu, Gabe Freeman? Eşti sigur că asta vrei să faci? Gabe simţi că inima îi bate brusc mai tare, dovadă că ea atinsese un punct sensibil. Întrebarea ei era îndreptăţită, dar de ce se simţea atât de ameninţat? Şi de ce i se păru viaţa fără sens, dintr-odată? Uneori, ar fi vrut să n-o fi cunoscut pe Celeste. Pe ea şi prăjiturile ei.

— Îmi pare rău, Gabe. Cine naiba sunt eu să-ţi pun astfel de întrebări? îmi cer scuze.

Gabe o privi, citindu-i regretul în ochi. Ştiu că ea ar fi vrut să poată retrage acele cuvinte, dar fuseseră vorbe pe care el voise să le audă.

— M-a sunat domnul Anderson, azi dimineaţă. Celeste clipi de câteva ori.

— A vrut să ne mulţumească pentru flori şi prăjituri şi să-mi spună că scoate magazinul la vânzare, în caz că mă

interesează.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Adevărul. Că mă voi gândi, dar cariera mea este cea care primează.

— Interesant, totuşi…

— Mda, interesant… ar fi fost atât de uşor să întindă mâna peste masă, s-o atingă. Să stea aici la această masă toată seara, să comande cina, să vorbească despre viitor, dorinţe şi…

— Se pare că ploaia a mai stat, zise ea, ne putem relua drumul.

El oftă fără să vrea. Încuviinţă, apoi întinse mâna după nota de plată.

— Eu merg la baie, zise Celeste. Ne întâlnim la maşină, da?

— Da, zise el, urmărind-o cu privirea. Celeste era total schimbată. Purta o fustă scurtă, bej, dintr-un material care i se mula pe coapse. Mai purta un pulover cu guler de culoarea carapacei de broască ţestoasă, din mohair. Cizmele scurte se asortau perfect cu ţinuta.

Gabe clătină din cap uimit de schimbare.

O aşteptă în faţa cafenelei, cu sufletul la gură. Ploaia se oprise şi aerul era proaspăt, înmiresmat, dar cam rece. Pine Valley era unul din puţinele locuri din regiunea San Diego, în care aveau iarnă. Gabe îşi reaminti de cuplul acela de bătrâni care probabil, în zilele cu viscol sau ploaie, se ţinea de mână toată ziua fără a ieşi din casă, urmărind primii fulgi de nea. Nu putea decât să-i invidieze.

— Aerul este atât de proaspăt aici! exclamă Celeste. Se pare că va ninge, nu crezi?

Gabe încuviinţă şi se îndreptară spre camioneta ei. Ploaia spălase praful oraşului, iar aripile îngerilor de pe camioneta Celestei străluceau. Totul era atât de curat şi de proaspăt!

***

Gabe se afla în biroul său, cu scaunul întors spre

fereastră. Se trezi dintr-odată, dornic să privească lumea mai mult, să evite mesajele vocale sau cele telefonice. Nici nu realizase până acum ce privelişte minunată se deschidea de la ferestrele biroului său.

— Gabe?

Vocea Celestei îl luă prin surprindere şi se întoarse imediat, nemulţumit că fusese surprins privind pe fereastră.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că mi-am uitat blocnotesul aici. Nu l-ai văzut? Celeste intră în cameră, ajungând în faţa biroului lui. Nu-mi găsesc numărul contului.

El o privi lung. Prezenţa ei însufleţise dintr-odată biroul în care nu se mai simţea bine.

— Ce privelişte minunată! exclamă ea. La ce te uitai, Gabe? îl întrebă ea, curioasă.

— La nimic special, îi spuse el ridicându-se.

Încet, cu grijă, se aplecă spre ea, de parcă ar fi vrut să-i simtă căldura trupului. În această mişcare îi atinse uşor părul, în care străluceau lumini roşiatice. Ştia că s-ar fi putut pierde în părul ei, că şi-ar fi putut îngropa mâinile în el.

Încet, Celeste se întoarse cu faţa spre el.

Gabe îşi simţea bătăile inimii. Ochii ei cenuşii erau plini de întrebări nerostite. Gabe strânse din pumni pentru a-şi înăbuşi dorinţa de a o atinge, sau de a o trage spre el.

Deodată, observă o lumină ciudată în ochii ei şi se întoarse la timp pentru a vedea că nu mai erau singuri. Venise Jillian.

Capitolul 12

— Nu pot face emisiune în după-amiaza asta, zise Gabe. Am de făcut livrările de Sf. Valentin…

— Tata te-a scutit de problema asta, zise Jillian fără a-l privi, continuând să cerceteze listele cu potenţialii câştigători.

Gabe se uită la ea. În cele din urmă, Jillian ridică

privirea spre el.

— Este vreo problemă? îl întrebă Jillian cu o voce neutră.

Gabe clătină din cap.

— Nu este. Numai că aş fi vrut să iau singur această decizie.

Jillian îi zâmbi cum putu mai dulce.

— Nu mi-am închipuit că o să te deranjeze. Căsuţa ta vocală a fost plină de când ai început promoţia, iar eu n-am putut să-ţi las niciun mesaj. Eu şi tata am decis că este mai multă nevoie de tine aici la birou, decât să livrezi prăjituri cu acea camionetă penibilă.

Gabe înghiţi de câteva ori pentru a scăpa de nodul din gât. Nu-şi explica de cât timp se afla Jillian în pragul uşii de la biroul său, urmărindu-i pe el şi pe Celeste. Poate se gândise că avea de gând s-o sărute…

Jillian aştepta răspunsul lui, bătând nervoasă cu degetele în birou.

Gabe se sprijini de birou, cu mâinile încleştate de marginea acestuia.

— Te simţi bine, Jillian? o întrebă el. Jillian se destinse.

— Destul de bine, dar m-am descurcat mai greu cu problemele de pe aici, de când ai fost ocupat cu livrările.

Gabe o aprobă. Poate ar fi trebuit să evite să mai petreacă atâta timp cu Celeste, se gândi el. Probabil ar fi fost mai bine pentru toţi.

— Vrei să luăm masa împreună? o întrebă el.

— Am mâncat nişte iaurt şi mai trebuie să revăd nişte situaţii înaintea şedinţei de vânzări, spuse ea.

— Cum crezi că este mai bine, Jillian, îi spuse el, neştiind ce era mai bine să facă. Chiar şi lui i se părea că propunerea sunase cam fals. Sperase doar ca Jillian să nu fi observat. Zâmbetul ei îi indică faptul că nu observase.

— Ne vedem mai târziu, Gabe.

Jillian începu să studieze rapoartele financiare pe care le avea în faţă, şi nici nu observă că el ieşise deja din birou.

***

— Ei bine, văd c-ai venit mai devreme. Celeste o văzu pe Kay în faţa uşii de la bucătărie.

— Livrările de astăzi au mers mai repede ca de obicei, zise ea, scoţând două tăvi cu fursecuri din cuptor.

— Totul este bine? o întrebă Kay, puţin încruntată. S-a întâmplat ceva astăzi?

Celeste ridică privirea spre ea.

— De ce mă întrebi?

— N-am un motiv anume, dar ai venit mult prea devreme astăzi, şi mi se pare că eşti un pic supărată sau poate doar dezamăgită.

Celeste oftă. Se simţea un pic frustrată, dar nu se putea spune că era supărată. Scutură din cap, îşi scoase mânuşile pe care le folosea la cuptor şi se aşeză pe un scaun în faţa cuptorului.

Kay îşi făcu o cafea, în aşteptarea unei explicaţii.

— Nu l-au mai lăsat pe Gabe să facă livrările cu mine pentru mesajele de Sf. Valentin, îi explică Celeste cu blândeţe.

— Nu l-au mai lăsat, spui?

— Cred c-a fost logodnica lui la mijloc, deşi mi s-a spus c-a fost decizia domnului Caufield.

— Tatăl ei, marele şef? Celeste încuviinţă.

— De ce ar face Jillian sau cum o cheamă, acest lucru? Celeste ezită. Şi ea îşi pusese această întrebare toată ziua, dar nu găsise răspunsul satisfăcător.

— Nu sunt sigură… ne-a văzut…

— V-a văzut… cum? întrebă Kay.

— N-a fost nimic, de fapt. Celeste simţi cum roşeşte. Ne… priveam… eram în faţa ferestrei de la biroul său…

— Şi tu crezi că a avut impresia că era mai mult? Celeste încuviinţă.

— Da, nu văd alt motiv.

— Nu crezi c-ar trebui să discuţi cu ea pe tema asta?

— Nu, cred că oricum este mai bine aşa.

— De ce spui asta, Celeste?

— Consider că eu şi Gabe ne bucuram cam mult de orele pe care le puteam petrece împreună şi probabil este mai bine să ne oprim aici.

— Şi de ce-ţi pare atât de rău? Celeste lăsă mâinile să-i cadă în poală.

— Îmi vor lipsi discuţiile cu el.

— Numai atât? Celeste ridică privirea.

— Cred că m-am obişnuit să fiu în preajma lui.

— Cunosc sentimentul, zise Kay oftând. Jack are gripă şi nu poate pleca de acasă, să vină la mine, pentru ca fetele să nu ia microbul.

— Iar tu îi simţi lipsa, deja… Kay începu să râdă.

— Nu este grozav? îmi lipseşte şi sunt fericită, ţi se pare cumva că mi-am pierdut minţile?

— Puţin, zise Celeste, dar la modul bun.

— Aşadar, spune-mi, care au fost câştigătorii de astăzi?

— Un dentist, nişte funcţionari şi o educatoare.

— Da, am auzit, grădiniţa aceea cu orar special, de muzică, parcă?

Celeste încuviinţă.

— Copiii sunt foarte drăguţi, iar educatoarea minunată. M-au făcut fericită. Dar nu mi-ai spus cum a decurs duminica seara cu Jack!

Kay se lumină de un zâmbet.

— Eram amândoi nervoşi la început aşa c-am vorbit foarte mult. Ai avut dreptate, şi Jack era la fel de îngrijorat ca şi mine.

— Dar lucrurile au mers bine, nu? Kay aprobă din cap.

— Mai mult decât bine. Kurt era mai mereu beat sau… cred că am făcut pentru prima oară sex cu un bărbat treaz!

— Mă bucur pentru tine, zise Celeste. De fapt, pentru amândoi.

— Spune că vrea să ne căsătorim, continuă Kay. Celeste sări în picioare prinzându-şi prietena în braţe, apoi

se opri brusc.

— Aşteaptă! Tu ce i-ai spus?

— Că mai trebuie să mă gândesc, să discut cu fetele… Kay oftă.

— Ele îl adoră deja…

— Urmează-ţi inima, draga mea, o sfătui Celeste, îmbrăţişând-o cu dragoste ca pe o soră, căci de fapt asta îi fusese Kay în ultimul timp.

***

— Bine ai venit, Celeste! o întâmpină Shelley. Vin imediat la tine, doar să-mi las telefonul pe robot.

Shelley fusese chiar fericită când Celeste o rugase s-o ajute cu alegerea mesajelor şi întrucât acestea erau atât de înduioşătoare, era bine să mai audă părerea cuiva.

Era ultima zi în care trebuia să aleagă câştigătorii liniei de mesaje de Sf Valentin. Nici nu mai intrase în biroul lui Gabe, deşi îi ascultase emisiunea de dimineaţă, în timp ce-şi cocea prăjiturile.

Se aşeză în faţa consolei şi zâmbi amar. Se obişnuise să lucreze în acest post de radio şi ştia că-i va simţi lipsa.

— Nici nu-mi vine să cred c-au trecut două săptămâni de atunci, zise Shelley, atâţia oameni au sunat! Cred că în San Diego domneşte dragostea.

— Eşti gata? o întrebă Celeste. Cu toată părerea de rău că se sfârşea campania, abia aştepta să-şi reia cursul obişnuit al vieţii. Şi se simţea obosită. Nu dormise prea bine toată săptămâna, somnul venind abia spre dimineaţă, când suna ceasul.

E ultima zi, nu?

Celeste ridică privirea spre a o vedea pe Jilian stând înţepată ca de obicei în cadrul uşii. Îşi drese glasul înainte de a-i răspunde.

— Shelley şi cu mine ne miram ce repede a trecut săptămâna!

— Aşa este când trăieşti cu intensitate! Apropo, am extins campania, adăugând o călătorie în Hawaii, pe care

am obţinut-o de la un sponsor. Încercăm să creăm o linie de mesaje de dragoste a postului KGLD pe coastă…

— Am auzit anunţul azi dimineaţă, zise Celeste.

— Vom mai adăuga ceva la contractul cu Celestial Cookies; va fi un buchet şi o cutie cu prăjituri care va fi câştigată lunar… sper că nu te deranjează…

Celeste luă contractul de la Jillian şi-l citi.

— Mi se pare bine întocmit şi-l voi semna chiar acum. Jillian îi întinse pixul.

— Iar eu voi scrie cecul pe care-l vor expedia mâine. A fost o plăcere să facem afaceri cu tine Celeste, îi spuse ea întinzându-i o mână rece. Apoi, Jillian ieşi din încăpere.

Shelley se strâmbă în urma ei.

— Regina de gheaţă, comentă ea…

— Ce-ai spus, Shelley? întrebă Celeste.

— Vorbeam despre fiica lui Caufield; i se spune Regina de gheaţă. Nici nu-l merită pe Gabe.

Celeste o privi lung.

— Asta nu este problema noastră.

— Poate, dar dacă eu să zicem că ştiu că-l şi înşală? Celeste o privi lung, încruntându-se.

— Eşti sigură?

— N-am spus nimic nimănui până acum, şi ardeam de nerăbdare să mă destăinui cuiva. Cred că tu eşti persoana cea mai demnă de încredere pe care o cunosc, Celeste. Tipul cel nou de aici, Keith este prea apropiat de Jillian. Vineri seara au plecat împreună.

— Ce vrei să spui, mai exact?

— Nu ştiu sigur unde s-au dus, dar el avea acea privire…

— Ce privire? întrebă Celeste, uimită.

— De învingător, n-o ştii? Nu ştiu dacă s-a întâmplat ce aştepta el, dar ieri când a fost introdusă în concurs excursia în Hawaii, Regina de gheaţă l-a sărutat.

— În semn de mulţumire, probabil.

— Nu mi s-a părut aşa. Şi tocmai asta mă deranjează. Gabe este un tip de treabă şi ea se presupune că se va căsători cu el… în vară… asta pentru a-i face pe plac

tatălui ei…

— Shelley, de unde ştii?

— Dar toată lumea ştie! Tatăl ei vrea ca ea să se mărite, să se aşeze la casa ei, iar Gabe i s-a părut cel potrivit.

Celeste trase aer în piept, simţind că se sufocă.

— Shelley, nu contează ce cred eu…

— Dar crezi că este normal să se sărute cu altul când ştie că este logodită cu un bărbat ca Gabe şi că se va mărita cu el? Eu nu cred că este bine, dar mă tem să-i spun lui Gabe.

Celeste îşi dori din toată inima să nu fi purtat acest dialog. Inima îi bătea cumplit de tare şi nu se simţea în largul ei.

— Celeste, Gabe te place. Nu vrei să-i spui tu? El merită să ştie ce i se coace…

Celeste se simţea cumplit.

— Te rog, Celeste, spune da. Este bine ca el să ştie. Celeste oftă. Avea deja remuşcări.

***

— Bună, Gabe. Celeste se afla în cadrul uşii lui Gabe, cu mâinile la spate, conştientă că făcea o greşeală.

— Celeste! exclamă el. Cum au mers livrările?

Când se oprise în dreptul uşii de la biroul lui Gabe, acesta stătea cu faţa spre fereastră pierdut în gânduri. Celestei nu-i plăcea să-l deranjeze, dar ştia că dacă nu-i va spune acum adevărul, n-o va mai face vreodată.

— Aş putea vorbi cu tine despre ceva care te interesează? îl întrebă ea închizând uşa.

Gabe încuviinţă şi se întoarse cu faţa spre birou. Părea foarte îngândurat dar şi surprins.

— Este ceva grav? întrebă el.

— Shelley m-a rugat să-ţi transmit ceva, pentru că ea n-o poate face.

— Bine.

Celeste începu să-şi caute cuvintele potrivite. O voce

interioară continua să-i şoptească să abandoneze destăinuirea, să renunţe.

— Nu iei loc? o întrebă Gabe.

— Nu, mulţumesc, nu va dura prea mult.

Gabe se sprijini cu coatele de birou, privind-o atent. Celeste îşi drese glasul, apoi trase aer în piept.

— Shelley mi-a spus că a văzut-o pe Jillian cu un oarecare Keith, plecând împreună vineri seară apoi sărutându-se de mai multe ori, după ce s-a anunţat introducerea excursiei în Hawaii.

Celeste rosti aceste vorbe ca o mitralieră, apoi se făcu tăcere. Gabe îi evită privirea. În cele din urmă, se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

— Keith este un tip nonconformist, Celeste, aşa sunt toţi cei din meseria lui. Trebuie să fie foarte joviali şi să lase să se vadă asta.

Celeste clipi des, încercând să înţeleagă spusele lui Gabe. Chiar nu-i păsa?

— Aşadar, tu nu crezi c-ar exista vreo problemă?

— Dintr-un singur motiv: bârfa de la birou este ceva obişnuit, mai ales în domeniul nostru…

— Insist să-mi spui că nu crezi vorbele lui Shelley.

— Nu cred că este problema ei şi mai ales a ta, Celeste. Celeste trase aer în piept pentru că avu brusc senzaţia de sufocare. Poate că fusese mai bine că avusese ocazia să cunoască şi această faţă a lui Gabe. Îi era clar acum c-o merita pe Regina de gheaţă.

— Shelley a vrut doar să fie de ajutor.

— A vrut, de fapt, să bârfească. Oricum, informaţia în sine nu înseamnă nimic.

— Bine, asta am avut de spus. Celeste se îndreptă spre uşă şi prinse mânerul cu mâna tremurând.

— Mulţumesc, Celeste, zise Gabe, iar ea ieşi repede pentru a nu-i fi auzite bătăile inimii.

Gabe rămase câteva clipe în dreptul ferestrei, urmărind-o pe Celeste care se îndrepta spre camioneta ei, cu fusta de culoarea freziei mulată de picioare. Bluza în căzuse pe un umăr când se aplecase să deschidă portiera

maşinii.

Probabil va pleca imediat se gândi el, iar drumurile lor nu se vor mai intersecta. Celeste porni în marşarier şi ieşi din parcare, dar înainte de a pleca se mai opri o dată ridicând privirea spre geamul lui. Lui Gabe i se păru un moment lung. Simţi că privirile li se întâlnesc, ştiind că ea îl putea vedea. Celeste zâmbi trist, ridică mâna în semn de bun rămas, apoi se întoarse.

Gabe răspunse mesajului ei. Ce naiba o făcea pe femeia asta irezistibilă? Şi el era logodit cu o femeie frumoasă, o femeie care-l înţelegea şi ştia ce-şi doreşte. Sau cel puţin aşa i se păruse până când el începuse să compare discuţiile avute cu Celeste, cu cele pe specificul serviciului avute cu Jillian. Nu putea face comparaţie, se gândi el. Cele două femei vorbeau limbi diferite.

Gabe părăsi locul de la fereastră şi se aşeză pe scaun. Rămase cu privirea aţintită asupra indicatorului de mesaje, care clipea mereu, semn că munca lui dădea roade. Îi plăcea munca de aici. Îi plăcea şi viaţa pe care o ducea. O plăcea şi pe Jillian.

Făcuse o alegere bună şi era conştient de asta. Strânse din pumni. Crezuse fiecare cuvânt pe care i-l spusese Celestei. Bârfa de la birou era ceva obişnuit şi nu numai atât, dar unii amplificau lucrurile conferindu-le dimensiuni pe care acestea nu le aveau. Observase desigur, că lui Keith îi străluceau ochii la vederea lui Jillian, şi-şi spusese că era normal pentru un angajat nou să vrea s-o impresioneze pe fiica şefului.

Iar Keith avea nişte calităţi profesionale pe care Jillian le aprecia. Chiar ea îi spusese că acest Keith era o achiziţie bună pentru postul de radio. Mai observase că Jillian i se adresa pe un ton mai plăcut lui Keith, dar asta nu însemna că era interesată de o relaţie cu el. Poate că voia doar să-l impulsioneze să muncească mai bine, să vândă mai mult.

Ridică receptorul şi formă interiorul lui Jillian.

— Jillian Caufield, auzi imediat.

— Bună, eu sunt…

— O, Gabe… bună…

— Mai rămâne valabilă invitaţia la cină, la Andrews?

— Sigur că da! Gabe îşi drese glasul.

— Atunci, vom discuta despre invitaţii şi vom lua decizia finală în privinţa firmei care ne va pregăti nunta.

— Iar eu speram că vom petrece o seară plăcută în doi. Te îmbraci elegant?

— Desigur… vin să te iau la şapte. După ce puse receptorul în furcă, Gabe avu un sentiment ciudat, mai mult o strângere de inimă.

***

Nici nu apucă să sune la uşa lui Jillian că aceasta îi şi deschise. Vorbind la mobil, ea îi făcu semn să intre şi să se servească din vinul roşu de pe masă, apoi se îndreptă spre biroul ei.

Gabe se aşeză şi luă câteva înghiţituri de vin. Jillian intrase de curând într-un club al băutorilor de vin, obsedată fiind să găsească un merlot care să-i placă. Lui i se părea că toate aveau cam acelaşi gust, dar el învăţase să nu protesteze când o vedea turnând în chiuvetă soiurile inferioare de vinuri.

Jillian termină de vorbit şi se îndreptă spre el cu un şal de catifea negru pe mână.

— Vrei să mă ajuţi, te rog?

Gabe se ridică şi-i aşeză şalul pe umeri. Jillian purta o rochie neagră simplă de mătase, care era probabil creată de un designer de renume şi avea şi un preţ corespunzător.

Jillian nu purta decât rochii de firmă, plăcându-i să atragă privirile ori de câte ori intra într-un local. Părul blond îi era strâns într-un coc la spate şi probabil scăldat în fixativ. Gabe îşi spuse că n-o văzuse niciodată cu părul liber. De aceea, întinse mâna spre ea.

— Nu te-am văzut niciodată cu părul liber, zise el.

— Nu-l pot purta liber mai ales la birou, zise ea, atingându-şi părul de parcă ar fi vrut să netezească o şuviţă imaginară care se detaşase de celelalte. Jillian îi

îndreptă cravata, spunându-i: mă duc să-mi iau poşeta şi plecăm.

Gabe o urmări cum se îndreaptă spre dormitor. Jillian avea un apartament mai spaţios ca al lui, decorat cu cele mai bune materiale, în culori superbe. Sofaua şi fotoliile erau bej, covorul aproape alb. Nimic nu era nepotrivit în acest loc.

Îşi termină vinul şi duse paharul la bucătărie. Simţi cum trupul îi este cuprins de o căldură plăcută.

— Gabe?

— Vin imediat. Oftă şi încercă să-şi mişte de câteva ori capul pentru a scăpa de durerea de ceafă care-l chinuia de câtăva vreme. Se gândi că va petrece o seară plăcută. Mâncarea va fi bună, se va face conversaţie inteligentă, vor sta la cea mai bună masă, se vor întâlni cu oameni de vază din San Diego. Jillian va străluci, ca de obicei.

Fără să ştie de ce, îşi slăbi puţin cravata, simţindu-se încorsetat. Trase aer în piept, amintindu-şi că va trebui să discute cu Jillian ce aflase despre ea de la Shelley. Ştia că are nevoie de adevăr.

Capitolul 13

Aflat în restaurant, Gabe observă cum un avion trecu atât de jos la mică distanţă încât vedea chiar şi cabina pilotului. Restaurantul se afla la ultimul etaj al celei mai înalte clădiri din San Diego şi era locul preferat de întâlnire al celebrităţilor, politicienilor şi turiştilor cu dare de mână. Privind în jur văzu că lumea era extrem de elegantă şi zâmbitoare.

Când intraseră Gabe şi Jillian, fuseseră imediat conduşi spre masa rezervată. Chiar şi de la distanţă, Gabe recunoscu stele de cinema, personalităţi din televiziune, din lumea sportului. Duse mâna la cravată.

Când Jillian se duse după masă să-şi împrospăteze machiajul, fu salutată de multe persoane cărora le zâmbi afabil, primind probabil complimente pentru rochia frumoasă şi elegantă pe care o purta.

Gabe se uită la ceas, moment în care li se aduse

cafeaua. Jillian se întoarse.

— Au adus de mult cafeaua?

— Nu, îi răspunse el.

— A fost o seară foarte frumoasă, nu crezi?

Gabe încuviinţă. Dintr-odată, i se păru greu să-şi amintească momentele plăcute ale serii. Singurul lucru ciudat fu faptul că Jillian, spre deosebire de alte dăţi, comandase un fel de mâncare şi nu doar salată. Iar în seara asta era mai veselă ca de obicei, vorbea mult despre orice altceva în afară de planurile de nuntă, care crezuse el, vor ocupa toată seara.

Terminară cafeaua în tăcere, iar Gabe ştiu că era momentul să deschidă o discuţie dificilă despre Keith şi comentariile lui Shelley.

— Mergem? întrebă Jillian.

Ea porni înainte, iar Gabe îi mai studie o dată profilul; bărbia puternică, autoritară, nasul drept. Comandară un taxi, iar când acesta sosi, Gabe îi deschise portiera.

— Vrei să facem o plimbare? întrebă el.

— Da, ar fi plăcut.

Gabe îi ceru şoferului s-o ia spre plajă. Niciunul nu mai scoase o vorbă, iar el începu să-şi facă planuri cum să abordeze subiectul. Aşadar ţie, Jillian, a început să-ţi placă să săruţi toţi noii agenţi de vânzări? Apoi, încercând să repete vorbele, fu dezamăgit şi dădu ochii peste cap. Poate era mai bine să-i spună doar: trebuie să ştiu adevărul despre tine şi Keith.

— L-ai văzut pe domnul Simpson? întrebă Jillian.

— Poftim? zise Gabe, luat prin surprindere.

— Proprietarul agenţiei de turism, care a donat excursia în Hawaii.

Gabe scutură din cap.

— Nu, nu l-am văzut.

Jillian deschise aparatul de radio şi muzica lui Sinatra se făcu auzită. Gabe se concentră asupra traficului, urmărind cum şoferul reuşea să prindă toate stopurile pe verde. Apoi opri într-o parcare unde Gabe nu mai fusese de

când era copil. Muzica postului lor de radio a liniei îndrăgostiţilor se auzi dintr-odată, apoi vocea lui Celeste, care spunea: dragostea pluteşte în aer… nu-mi spune că nu te gândeşti la nimeni special, Gabe Freeman, toată lumea este îndrăgostită în sezonul acesta…

Gabe închise aparatul de radio cu un gest violent. Era o nebunie să reacţioneze astfel la vocea unei femei!

— Nu pot face asta, o auzi pe Jillian.

— Poftim?

— Nu pot face asta, repetă ea. Gabe îşi ţinu respiraţia.

— Jillian, ce tot spui? Vrei să te duc acasă?

Ea îşi întoarse privirea spre geamul maşinii; trecură secunde, iar ea continua să tacă. Privind-o din profil, Gabe observă o lacrimă care i se scurgea încet pe obraz.

— Ce se întâmplă, Jillian? murmură el luându-i palma în mâinile sale. Mâna ei era moale şi rece. Ea nu-l privi. Jillian îşi şterse lacrima, apoi trase aer în piept.

— Nu mă pot mărita cu tine.

Gabe fu cuprins de panică. Auzise corect?

— Nu spui nimic? Mă laşi pe mine să vorbesc?

Gabe se sprijini de spătarul scaunului, cu privirea aţintită asupra ei.

— Ai auzit bârfele despre Keith şi mine… Este doar un copil… am cinat împreună vineri seară. Mi s-a părut interesant să ies cu cineva mai puţin cunoscut mie. El a cutreierat lumea şi mi-a făcut plăcere să-i ascult povestirile despre diferite locuri… Nu s-a întâmplat nimic între noi… ceea ce s-a întâmplat însă cu adevărat a fost că s-a petrecut o ciudăţenie. Nu mai sunt sigură de mine, de dragostea noastră.

— Ce vrei să spui? o întrebă el.

— Până acum când mă gândeam la felul în care va decurge viaţa noastră, eram foarte sigură pe mine şi viitorul nostru, iar acum simt c-am gustat din ceva diferit, care mi-a plăcut şi la care m-aş întoarce.

— Keith?

Jillian îşi muşcă buzele înainte de a-i răspunde.

— Te-am văzut ajungând-o din urmă pe Celeste şi am realizat că nu eram defel geloasă. M-am gândit mult şi am ajuns la concluzia că n-am fost cinstită nici cu mine, nici cu tine. Tata are dreptate; tu eşti o partidă pentru mine şi el vrea să mă ştie asigurată.

— Te iubeşte mult.

— Ştiu, dar nu m-a învăţat nimic despre dragoste, zise ea, iar lacrimile începură să-i curgă din nou.

Gabe îi întinse o batistă.

— Ceea ce voiam să spun este că vreau să simt atracţia pe care o observ când o priveşti pe Celeste.

— Eu nu…

— Ştiu, ştiu nu poţi controla asta. Şi tocmai asta este ce ne dorim toţi…

Gabe închise ochii. Nu crezuse că lipsa de pasiune se poate vedea cu ochiul liber.

— La început, am crezut că toate mesajele de Valentine erau prosteşti. Acum nu mai sunt sigur. Ce vrei, aşadar, să faci?

Jillian se întoarse spre el.

— Vreau să ştii că ţin mult la tine şi că trebuie să-ţi urmezi inima. Iar eu mă voi descurca bine…

Gabe observă că Jillian era dintr-odată foarte relaxată. Nu găsea cuvintele potrivite pentru a-i răspunde.

— O să râzi dac-o să-ţi spun că vreau să rămânem prieteni?

— Sună un pic ciudat, dar totuşi… am putea fi prieteni.

— Ştiu că seara asta nu este aşa cum ţi-ai dorit…

— Ce-ai făcut cu invitaţiile şi celelalte pregătiri?

— Le-am anulat, mai am să-i spun tatii…

— Spune-i aşa cum mi-ai spus şi mie, vei fi uimită că te va înţelege.

O urmări pe Jillian care intră în clădirea în care se afla apartamentul ei. Păşea uşor, părea a nu avea griji. Gabe spera ca ea să simtă că i se luase o mare greutate de pe suflet. Înainte de a deschide uşa, Jillian se întoarse spre el, zâmbi şi-i trimise un sărut. Era un zâmbet diferit.

Cu mâinile pe volanul maşinii, Gabe aşteptă câteva momente cu un sentiment de nelinişte. Trebuia să se simtă foarte obosit, dar simţea că putea să înceapă o nouă zi fără să fi închis un ochi. Era, contrar aşteptărilor, plin de energie.

Parcă maşina şi se întoarse la postul de radio. Acolo se simţea folositor. Avea o mulţime de lucrări de rezolvat, foarte multe mesaje. Avea sentimentul reconfortant de deja trăit. Era ca altă dată, când lucrurile nu erau atât de complicate. Porni pe coridor, oprindu-se o clipă să-l salute pe DJ-ul de la emisiunea de noapte.

Lucră cu mult spor vreo oră, până când sună interfonul.

— Salut, Gabe!

— Ce faci, Greg? Se pare că ai o noapte destul de bună.

— Îţi pare rău după schimbul în care obişnuiai să lucrezi, nu?

— Nici vorbă. Am avut o insomnie, aşa că am decis să-mi pun ordine în treburile restante.

— Renunţi cu greu la vechile obiceiuri… Gabe, dacă tot eşti aici, nu vrei să trecem peste spoturile publicitare noi de la Linia îndrăgostiţilor?

— Sigur că da. Vin imediat.

Gabe localiză casetele imediat, le scoase de pe raft şi le duse în camera de sunet. Constată cu uimire că erau cele pe care le înregistrase cu Celeste la începutul campaniei. Vocea ei plăcută îl făcu să se înfioare.

— Ce este cu acest sentiment plăcut numit dragoste? zisese ea pe atunci, dar observând privirea lui, se corectase imediat; îmi cer scuze, Gabe. Râsul ei fusese contagios şi Brent fusese primul care i se alăturase.

— Crezi c-o să poţi face înregistrarea? o întrebase Gabe, destul de iritat.

— Încerc, Gabe, crede-mă. Brent îi sărise în ajutor.

— Nu vrei să repeţi mai întâi, Celeste?

— Nu, începem acum la modul cel mai serios, zisese ea, dregându-şi glasul. Ce este dragostea? începu ea. De

câte feluri este?

— Sper că nu vrei să le enumăr acum, sări Gabe.

— Nu, doar să-mi dai un exemplu! Era rândul lui Gabe.

— Vă întrebaţi cum va fi Sf. Valentin anul acesta? Dacă vreţi să fie special, căutaţi să faceţi ceva deosebit. Încercaţi să spuneţi oraşului San Diego ce simţiţi pentru persoana iubită. Sunaţi la Linia îndrăgostiţilor de la KGLD, spuneţi ce simţiţi pentru cel pe care-l iubiţi. Se făcu o pauză apoi interveni Brent.

— Ai fost bun, Freeman! Ton plăcut, emoţii, ca şi cum ai crede în ce-ai spus.

Gabe opri derularea casetei. Rememoră ziua în care o cunoscuse pe Celeste, cu fusta ei făcută din cravate, cu multele brăţări care-i zornăiau pe mâini, încât fusese nevoit să oprească înregistrarea. Fusese interesant... împreună, reuşiseră să-i facă pe mulţi locuitori din San Diego să pună mâna pe receptor şi să sune. Fusese cea mai bună campanie făcută de postul de radio. Se simţi dintr-odată obosit şi se întinse pe canapeaua din birou, cu râsul cristalin al Celestei în minte.

***

Celeste dădu plapuma la o parte. Fusese o noapte destul de caldă, briza dinspre ocean abia simţindu-se.

— Mi se pare ridicol, zise ea cu voce tare, deşi era noapte încă. Mai bine mă scol şi fac un lucru folositor, decât să lenevesc fără să mai închid un ochi.

Aprinse lampa de pe noptieră şi se uită la ceas. Reuşise să doarmă vreo două ore. Peste vreo oră va răsări şi soarele; nu era o problemă pentru ea să înceapă ziua atât de devreme.

Făcu duş, îmbrăcă o rochie de bumbac şi se duse la bucătărie. Îşi simţi dintr-odată picioarele îngheţate. Intenţiona să mai studieze reţeta cu untul de arahide, înainte de a o adăuga pe lista produselor pe care le putea oferi.

După ce bău o cafea, îşi desfăşură pe masă bolurile, tăvile, unităţile de măsură, apoi se opri pentru că i se păru că aude un zgomot. Tiger îşi făcuse apariţia pe marginea ferestrei.

— Dacă ar auzi careva ce mieunat sfâşietor ai, ar crede că n-ai mai mâncat de mult…

Se aplecă, scărpină motanul pe cap, care începu să toarcă automat.

— Vino, leneşule, să-ţi dau de mâncare…

După ce-i puse mâncarea în bol, Celeste bău şi a doua ceaşcă de cafea şi se aşeză pe bancheta din faţa bucătăriei. Cerul era limpede şi curat, fără niciun nor.

— Va fi o altă zi foarte caldă, Tiger, zise ea; ar trebui să încep coacerea prăjiturilor mai devreme.

Dar motanul se repezi spre poartă mieunând.

— Ce este, Tiger? Avem musafiri? La ora asta?

În faţa casei, văzu maşina lui Gabe. Acesta se rezemase de ea, cu braţele încrucişate şi o privea.

Capitolul 14

Celeste îl văzu pe Tiger sărind gardul, fugind spre Gabe, apoi frecându-se de picioarele acestuia. Gabe termină prin a lua în braţe motanul. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă cu mânecile suflecate, o pereche de pantaloni negri şi părea foarte relaxat. Dar ce căuta la ea acasă, la prima oră a dimineţii?

— Erai în trecere prin zonă? îl întrebă Celeste.

— Este un fel de a spune, am avut o noapte destul de grea.

— Vrei să bei o cafea? se oferi Celeste.

Gabe îi zâmbi, iar ea înţelese că era tocmai ce-şi dorea la această oră din zi.

— Şi prăjituri nu-mi oferi? o întrebă el. Celeste îl invită înăuntru.

— Sigur că da. Am întotdeauna prăjituri în casă. Tiger sări din braţele lui Gabe pentru a-şi relua locul preferat pe fotoliul din grădină, iar Gabe o urmă pe Celeste. De cum intră în casă fu asaltat de aroma

prăjiturilor. Celeste îi oferi o cană cu cafea, apreciind numai ea, ştiind cum că avea nevoie de mai multă cafea ca de obicei, iar el începu să se simtă foarte bine, ciudat de bine în casa aceasta.

Celeste se spălă pe mâini, luă un şorţ.

— Te deranjează dacă lucrez în timp ce vorbim? Am încălzit deja ambele cuptoare şi înainte ca soarele să capete prea multă putere trebuie să termin prăjiturile pentru că va fi o altă zi toridă.

— Nicio problemă. Te pot ajuta cu ceva? se oferi Gabe, care privea uimit la cantităţile de ingrediente adunate pe masă.

— Nu vrei să te speli mai întâi? zise Celeste.

Gabe porni spre baie. Trecând prin dormitor văzu că uşile dulapului erau ca de obicei deschise dar acum nu mai existau acele costume care-i stârniseră curiozitatea data trecută.

***

Celeste se sprijinea de masă, cu inima bătându-i puternic. Cum putea acest Gabe să arate atât de bine la prima oră?

Trase aer în piept, se mai uită o dată prin bucătărie, după unele ingrediente.

— Cu ce să te ajut? se oferi Gabe.

Ea îi întinse un bol în care se afla o lingură de lemn.

— Să amesteci conţinutul cu mare grijă. Apoi să încorporezi astea, adăugă ea întinzându-i punga cu mirodenii. Ar fi mai bine dacă n-ai face mişcări atât de ample, mai spuse ea, arătându-i cum era mai bine să amestece făina cu ouăle.

— Am priceput, zise Gabe, imitând-o perfect.

— Gata, te poţi opri, zise Celeste, nu trebuie să le amesteci prea bine. Privindu-l nu putea să nu se întrebe ce simţea acest bărbat atât de atrăgător? Şi ce naiba căuta în bucătăria ei plină de praf de scorţişoară şi făină?

Continuară să muncească în tăcere, iar când

terminară, Celeste puse fursecurile în cuptor. După câtva timp ea scoase cele două tăvi din cuptor şi-i oferi câteva prăjituri lui Gabe.

— Sunt două loturi diferite, te rog să-mi spui care sunt mai bune.

— Mda, va fi o sarcină grea, dar trebuie s-o facă unul din noi, aşa că mă voi sacrifica eu.

Celeste îl urmări cum muşcă dintr-un fursec închizând ochii de parcă ar fi vrut să se concentreze asupra gustului. Începuse să-i crească barba. După ce înghiţi, întinse mâna, continuând să ţină ochii închişi:

— Şi acum, celălalt, te rog.

Celeste alese un fursec din altă tavă, pe care Gabe îl înghiţi imediat.

Apoi deschise ochii şi se uită la farfuriile cu fursecuri.

— Par identice dar diferă, cea de a doua a avut mai mult unt, cred.

— Da, unt de arahide. Sunt impresionată, domnule Freeman, de felul în care v-aţi descurcat cu degustarea.

Gabe zâmbi.

— Cred că ar trebui să mai iau unul ca să mă asigur de verdictul dat.

— Eşti pregătit sufleteşte pentru un nou lot? îl întrebă Celeste. Ar fi bine totuşi să-ţi pui un şorţ, zise ea întinzându-i unul, ţi s-au umplut pantalonii de făină. Ea se ridică pe vârfuri pentru a-i prinde şorţul după gât, mişcare în timpul căreia veni mult prea aproape de el, simţind că nu era bine ce făcea. Simţi mâinile lui cuprinzând-o, apoi Gabe o strânse la piept. Închise ochii şi încercă să se depărteze de el.

— Celeste? murmură el.

Ea nu-şi mai putea controla vocea. Trase aer în piept ştiind că acest moment atât de plăcut ar lua imediat sfârşit dacă ar vorbi.

— Celeste, nu-ţi mai pot ascunde ce simt pentru tine. Am încercat din greu s-o fac, dar Jillian mi-a spus că ar fi inutil. Am anulat nunta.

Celeste deschise ochii. Nunta nu mai avea loc? îl

privi, pierzându-se în ochii lui de culoarea ciocolatei.

— Celeste, m-ai auzit? repetă Gabe.

Ea încuviinţă cu un gest al capului, observând cum Gabe se apropia tot mai mult de ea pentru a o săruta.

— Celeste, vrei să mă opresc? murmură el.

Celeste ridică mâinile, prinzându-l după umeri pentru a-l trage mai aproape de ea. Se simţea atât de bine la pieptul acestui bărbat! Rămaseră astfel îmbrăţişaţi o vreme. Apoi, se despărţiră cu regret.

— Aş vrea să te sărut, Celeste, şopti Gabe.

Ea ridică încet capul, iar Gabe o sărută cu multă dragoste, cu atenţie, ca pe o floare. Ea se bucură de fiecare clipă a acestui sărut. Începură să-i tremure genunchii, simţind că era pierdută, că nu mai avea situaţia sub control, că tot trupul îi era cuprins de flăcări.

— Aşteaptă… Gabe… cuptoarele…

Gabe o duse în braţe până în apropierea cuptoarelor pe care ea le închise. Apoi îşi îngropă faţa la pieptul lui.

— Nu sunt prea grea…?

— Nu mă face să vorbesc acum despre femei şi greutăţile lor…

Celeste se ghemui la pieptul lui, iar Gabe o duse în dormitor, aşezând-o încet pe pat.

— Vino aici, murmură ea, cu ochii întredeschişi. Gabe o sărută pasional, iar ea fără să ştie de ce, simţea nevoia să-l simtă tot mai aproape. Îşi îngropă mâinile în părul lui, în timp ce Gabe continua s-o sărute. Îi acoperi faţa şi gâtul cu sărutări.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el.

— Gabe, şopti ea.

Trupurile lor îşi găsiră ritmul dorit, iar Gabe îi repetă numele la nesfârşit…

Celeste nu mai putea raţiona, era fericită, împlinită. Cu toate acestea, un gând anume nu-i dădea pace. Dar Gabe continua să-i acopere gura cu sărutări.

Ea renunţă pe moment la gândul care-i putea tulbura clipele de fericire. Simţind că ea voia să-i spună ceva, Gabe o opri:

— Vom vorbi mai târziu, Celeste… Ea oftă, fericită.

***

Mai târziu, în aceeaşi zi, Kay intră în camera de zi unde Celeste zăcea pe canapea cu un bol de popcorn în faţă.

— Vreau să-mi spui de ce a stat maşina lui Gabe în faţa casei tale, azi dimineaţă. Trebuie să afli că abia le-am oprit pe fete să nu plece spre tine, căci le-ai promis fursecuri cu afine.

— O, am uitat cu desăvârşire…

— Nu-i nimic. Jack s-a simţit mai bine, aşa că ne-am întâlnit la Mac Donalds. Ţie cum îţi merge, Celeste?

— Nu grozav.

— Mi-am închipuit că nu-ţi merge prea bine; altfel n-ai fi stat aici mâncând popcorn. Ştiu că faci asta doar când ai probleme. Îţi mai aminteşti câte boluri mâncam când te-ai mutat aici şi erai supărată de moartea soţului tău?

— Am nevoie de ajutor, Kay.

— Nu vrei să-mi spui totuşi despre ce este vorba? Gabe a dormit la tine azi noapte?

Celeste o privi cu ochii mari.

— A venit foarte devreme de dimineaţă, abia răsărise soarele. Părea supărat, dar m-a ajutat cu prăjiturile.

— Iar apoi, în bucătărie, lucrurile au luat-o pe alt făgaş? Celeste zâmbi.

— Da, au luat cu totul altă întorsătură.

— Iar acum ai remuşcări pentru că ai făcut dragoste cu un bărbat logodit.

— De fapt, au anulat nunta, o informă Celeste.

— Şi atunci, ce te frământă?

Celeste închise ochii. Ce naiba o frământa, de fapt?

— Sunt confuză, mi se pare că i l-am luat pe Gabe lui Jillian. Mi-am amintit c-am mai făcut asta cu Wade şi fosta lui prietenă. Iar Gabe seamănă mult cu Wade… sper doar să nu sfârşească la fel…

— Nu este normal să-ţi faci astfel de gânduri,

Celeste… Ea oftă, prinzând o pernă în braţe.

— Şi totuşi, mă simt legată de…

— Wade? Celeste, a trecut mai mult de un an… Ce faci, o să pierzi toată tinereţea sortându-ţi sentimentele? îmi pare rău să ţi-o spun, dar divorţul este mai greu de suportat decât moartea.

Celeste o privea, sorbindu-i cuvintele.

— Poate că trebuie să ţi-l scoţi definitiv din gând pe Wade, pentru a face loc altui bărbat în inima ta. Apoi vei decide dacă va fi Gabe sau altul. Nu este normal să-l ţii în aşteptare doar pentru că seamănă cu Wade.

Celeste încuviinţă, uimită de sentimentele pe care le mai avea pentru defunctul ei soţ; de fapt, nu ştia ce mai simţea.

— Vrei un sfat? întrebă Kay. Celeste zâmbi.

— Şi ce mi-ai spune, prea înţeleaptă Kay?

— Du-te pe plajă. Ştii că acolo poţi să gândeşti mai bine şi nu te întoarce până nu-ţi pui ordine în suflet.

Celeste oftă. Kay avea dreptate. O îmbrăţişă.

— Kay, îţi mulţumesc, ai dreptate, asta trebuie să fac. Dar promite-mi că vei veni după mine dacă nu mă întorc până la apus.

— Promit, zise Kay.

Celeste se aşeză pe plajă, privind soarele acela minunat. Nisipul era cald şi fin sub picioarele ei, simţindu-l ca pe un leagăn confortabil care făcea legătura cu pământul. Se rezemă cu spatele de stânci, iar după câtva timp, simţi cum valurile ajunseră la câţiva metri de picioarele ei.

Umblase mult pe plajă până se aşezase în acest loc să se odihnească. Îşi revăzuse cu ochii minţii viaţa de femeie măritată, mulţumindu-i lui Wade pentru tot ce făcuse pentru ea, iertându-l pentru stângăcii şi greşeli. Lacrimile izvorâseră din ochii ei de multe ori, apoi se uscaseră lăsând loc altora noi. Retrăise momente de bucurie, de fericire, de supărare…

Apoi tăie şi ultima legătură cu Wade lăsându-l să plece pentru totdeauna din viaţa ei. Îşi luă rămas bun

pentru totdeauna de la el.

Gândurile ei se opriră când văzu patru persoane înaintând spre ea. Se opriră la câţiva metri distanţă şi se întinseră la soare. Copiii începură să se joace. Se îndreptară spre apă să caute scoici şi alte comori ale mării.

Auzi muzica unui aparat de radio care străbătea până la ea şi înregistră cu uimire propria-i voce de la Linia Romantică a KLDG. Era o casetă pe care abia reuşise s-o înregistreze, din cauza râsetelor din cabină. Glasul lui Brent încheie o reclamă, cerând ascultătorilor să voteze pentru mesajele preferate ale Liniei Romantice. Apoi auzi vocea lui Gabe:

— Iubita mea n-are idee că sunt îndrăgostit de ea, dar se va identifica singură dacă mă ascultă acum. Sper doar ca ea să-şi asculte inima şi să admită că suntem făcuţi unul pentru altul, ceea ce mă surprinde şi pe mine, nu numai pe ea. Inimile noastre bat în acelaşi ritm, iubito. Dă o şansă dragostei noastre!

— O, exclamă femeia de pe plajă. Este cel mai romantic mesaj pe care l-am auzit! Sper doar ca femeia iubită să-l fi auzit şi ea.

Celeste închise ochii, cu inima bătând puternic. Se ridică scuturându-şi nisipul de pe corp şi după ce mai privi odată apusul de soare, se îndreptă spre casă, hotărâtă să pună ordine în viaţa sa.

***

Celeste întinse braţele privind ceasul de pe noptieră. Mai erau zece minute până va suna ceasul. Dormise buştean, fără vise, dar se simţea foarte bine, foarte odihnită. Kay ar pune asta pe seama faptului că făcuse dragoste cu Gabe. Dar se simţea minunat în aceasta dimineaţă, cum nu se mai simţise de mult timp. Trase perna aproape de ea pentru a mai simţi o dată parfumul lui Gabe. Simţi dintr-odată că trebuia să-l vadă, să-i vorbească.

Se ridică din pat, alcătuindu-şi rapid în minte un

plan.

***

— Gabe, nu-mi vine să cred că ai lansat acea declaraţie de dragoste la Linia Romantică, în weekend! exclamă Shelley.

— Da, eu am fost. Şi ai permisiunea mea să răspândeşti zvonul că am rupt logodna cu Jillian, în mod amiabil. Nu uita aceste ultime cuvinte…

Shelley făcu o grimasă.

— Adevărat?

— Foarte adevărat, nu eram potriviţi unul pentru celălalt, atâta tot. Dar tu ştiai deja, Shelley.

Când Shelley plecă ruşinată spre biroul ei, o găsi acolo pe Jillian, care o aştepta. Jillian avea părul lăsat liber pe umeri, îmbrăcată într-un costum bleu cu pantaloni şi sandale fără toc.

— Ce bine că te văd, Shelley! exclamă ea.

— Ce bine îţi stă aşa, Jillian! răspunse Shelley.

— Ai vorbit astăzi cu Gabe? Shelley încuviinţă.

— În acest caz ai aflat despre… noi, nu?

— Îmi pare atât de rău…

— Nu te prosti, Shelley, ne-ai făcut un mare bine. Trebuia să analizăm mai bine situaţia, altfel am fi ajuns într-o situaţie imposibilă. Eu plec în vacanţă câteva săptămâni. Tata a venit?

— L-am văzut mai devreme, în sala de şedinţe.

— Cred că n-o să-i placă ce va auzi, zise Jillian pornind într-acolo.

***

Celeste intră în parcarea de la KLGD cu foarte multe emoţii. Livrările de dimineaţă se desfăşuraseră în ritmul stabilit, cu toate că nu-i prea stătea mintea la lucru acum.

Duse mâna la piept, sperând să-şi mai calmeze bătăile inimii. Dacă declaraţia de dragoste a lui Gabe

fusese făcută sub impulsul momentului? Dacă se schimbase? Dacă nu mai simţea la fel?

Opri motorul, cu inima strânsă. Deodată, auzi vocea bine cunoscută la radio.

— Le mulţumesc din nou celor care au sunat la Linia Romantică în ultimele săptămâni. Vă rog să mă ascultaţi în continuare, pentru a putea anunţa astăzi marele câştigător care a fost desemnat prin voturile voastre. Iar acum vă ofer cântecul preferat de…

Celeste închise aparatul de radio. Nu recepţionase nimic din mesajul lui Gabe. Trebuia să se bazeze pe instinctele sale şi să creadă că voia s-o vadă. Cu un oftat, se uită în oglindă şi-şi mai netezi părul, care părea mai greu de stăpânit ca niciodată. Se apropia furtuna, aerul era plin de umezeală şi rezultatul se vedea în părul ei de nedomolit.

Îmbrăcase o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu o eşarfă viu colorată în talie. O alesese pentru că i se păruse foarte feminină.

Intră în coridorul foarte lung şi îngust al postului de radio, simţindu-se cam ameţită. Respiră adânc Celeste, îşi spuse ea. Ajunse la biroul lui Gabe, care stătea cu spatele spre intrare, înconjurat de teancuri de hârtii.

Gabe se întoarse.

— Se pare că mi-a mai rămas un buchet de Sf. Valentin pe care nu l-am livrat, începu ea. Este bine că am venit?

Gabe încuviinţă.

— Este foarte bine, Celeste.

— Fursecurile astea sunt pentru tine, zise ea, o comandă specială.

El deschise repede cutia în care se aflau fursecurile preferate, dar şi o carte de vizită. O luă cu mâinile tremurând, o privi pe Celeste, care i se păru foarte frumoasă, cu părul răvăşit, cu rochia aceea care-i punea în evidenţă formele.

— Vino încoace, murmură el cu cartea de vizită în mână, fără s-o fi citit.

Încet, Celeste făcu doi paşi spre el. Gabe o prinse de mână, o trase mai aproape, îi ridică încet bărbia cu mâna şi o sărută.

În cele din urmă, după ce citi de fapt mesajul de pe buzele ei, Gabe reuşi să-l citească şi pe cel de pe cartea de vizită.

Dragul meu Gabe.

Se pare că iubirea noastră nu mai este un secret pentru nimeni.

Iar eu sunt gata să-mi urmez inima, să dau iubirii o nouă şansă.

Cu dragoste.

Celeste

Gabe citi cuvintele ei de trei ori, apoi îi zâmbi. Îi făcu semn să nu scoată nicio vorbă şi se apropie de microfon.

— Voi încheia această ediţie specială de luni cu un set din melodiile mele preferate. Ne auzim din nou mâine, pe aceeaşi lungime de undă.

Gabe închise microfonul şi se întoarse spre ea.

— Să mergem undeva, zise el, să stăm de vorbă.

— Ştiu un loc grozav pe plajă, aproape de casa mea.

Epilog

Celeste introduse camioneta în parcarea de la magazinul de muzică Anderson şi scoase o cutie mare de fursecuri din portbagaj.

Rămase în faţa magazinului o clipă, duse mâna streaşină la ochi şi oftă, admirând magazinul.

Gabe schimbase faţa acestui magazin, unde introdusese seri speciale pentru iubitorii de muzică de pian.

Erau afişate la vedere tarifele pentru lecţiile de muzică ţinute de profesori locali. Celeste insistase ca el să păstreze denumirea magazinului al cărui nume sta scris cu litere mari, aurii.

Când Gabe cumpărase magazinul, îşi invitase toţi

prietenii, dar şi pe tinerii din oraş să-l frecventeze, mai ales pe cei cu înclinaţii muzicale.

Celeste deschise satisfăcută uşa magazinului. Primele două încăperi fuseseră renovate şi modificate. Prima mai adăpostea piane, alte instrumente muzicale, la care Gabe adăugase unele noi, printre care şi pe cele folosite de formaţiile şcolare din oraş.

Intră în încăperea următoare, care fusese lărgită şi oferea performanţe acustice cu o adevărată bibliotecă de CD-uri. Căştile şi staţiile de ascultare încurajau muzicienii să se adune, să schimbe idei.

Gabe fusese entuziasmat de faptul că tinerii începuseră să se adune în acel loc după-amiaza, să cânte la chitară, la pian, să asculte blues-uri şi jazz.

Celeste deschise cutia cu fursecuri, pe care le puse lângă cafetieră. Cei care ieşeau de la şcoală ajungeau de obicei după această oră, aşa că încăperea era încă goală.

Îi plăcea cum renovase şi modernizase Gabe magazinul. Reuşise să-l conştientizeze de talentul său muzical. Astfel Gabe reuşise să menţină magazinul modernizându-l şi lărgind gama de activităţi.

Se auziră acordurile unui pian din încăperea vecină. Ducându-se în prima încăpere, îl văzu pe Gabe.

— Cântai minunat, îi spuse ea. Vei cânta diseară?

— Vrei să auzi începutul, Celeste?

Ea încuviinţă, iar Gabe, lângă care se aşezase, se lansă într-un vals, pe care i-l cântase chiar domnul Anderson, atunci când se reîntâlniseră după atâta vreme.

Celeste închise ochii, lăsându-se purtată pe aripile muzicii.

— Foarte frumos. I-ai dat şi nume?

— Celestial Serenade, murmură el, prinzând-o în braţe. Ei bine, doamnă Freeman, ce mai ai de făcut până vin copiii?

Celeste îi zâmbi, întinse braţele prinzându-l după gât, îngropându-şi faţa la pieptul lui, apoi îi dărui un sărut.

Sfârşit